

**Horváth Piroska
Seres László**

Színes gondolatok

**Horváth Piroska
Seres László**

Színes gondolatok

2013

... és ...

(Horváth Piroska festőművésznék)

...és leborulnak eléd a színek
ölelnek fénybe csókolt árnyak
szerelem ez mit megfest a szíved
hódolat a nyíló virágnak

kibomlott szirmok parányi csodák
mikor ujjaid hozzáérnek
feltárják titkukat úgy hozod át
a semmiből a mindenségnek

és kész a mű Isten is megcsodálja
örökké él harmat névjegyed
míg lehajol s leszakít magának
mint akit virágnak teremtett

(2010 május 04)

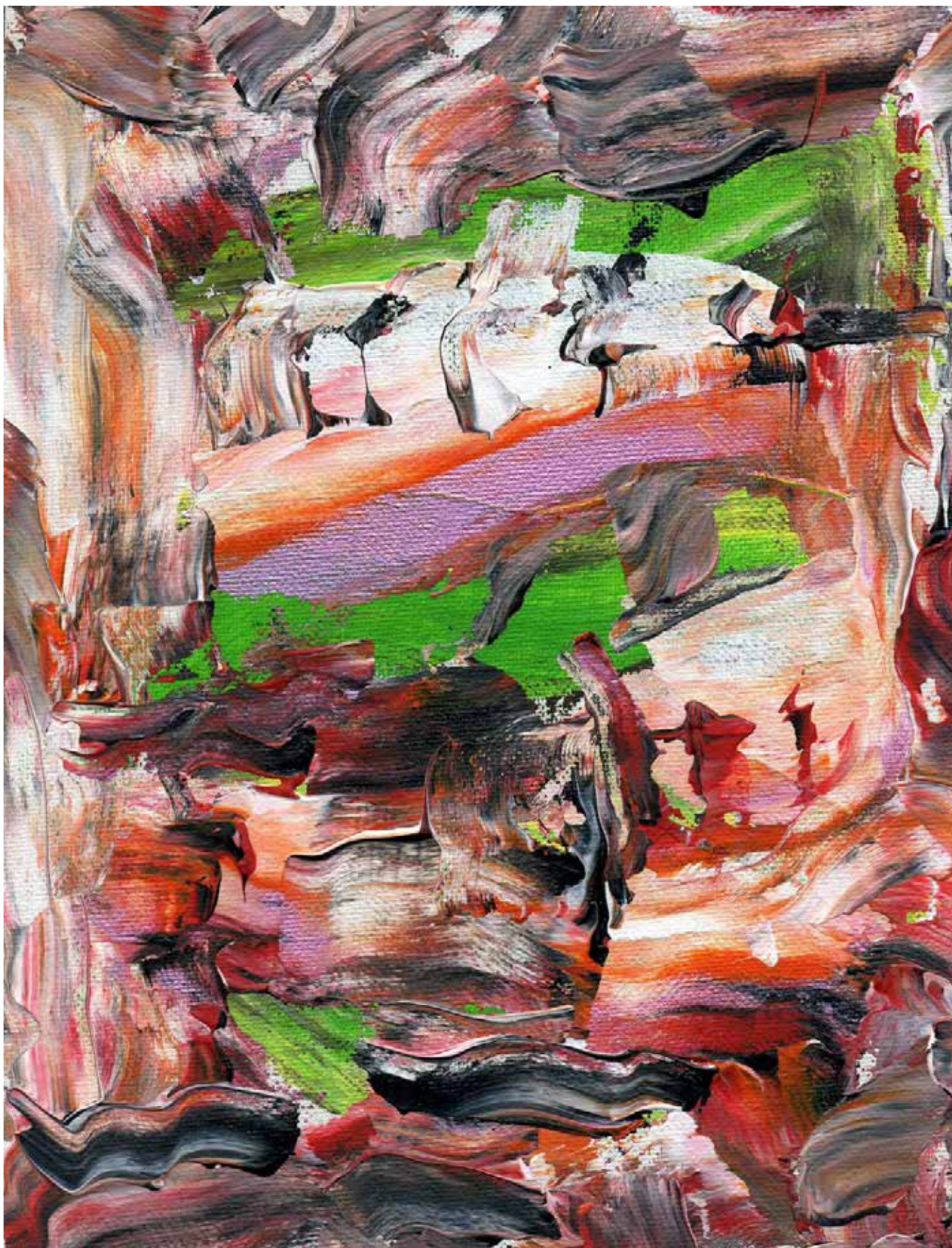

Fák

Szívemet véstem a fatörzsekbe
az utókornak és neked
ráhajolt a lombosodó idő
benőtte a rejtekhelyet
öleléseink számát betűit
az összeforrt bicskanyomban
mohák csókolják míg gyógyír fakad
nevünk helyén a farostban
megdőlt tölgyek tört ágain
évek lógnak fényfüzéren
rám köszönnek ha arra járok
mint veled rég kéz a kézben

Ifjak voltunk bohó szerelmesek
fiatalok voltak a fák
velünk nőttek fel s nőttek a betűk
a fény felé hogy megtaláld
éltető jelként görcsös testüket
mely kapocs ami összeköt
kérgévé váltunk fáknak moháknak
sarjadt rügyek gyökerek közt

Tudom egyszer majd ledőlnek sorban
ház épül és templomtorony
ölelkeznek a betűk akkor is
lécen deszkán oszlopokon
de fák árnya hull újra a tájra
s a fákon mindig lesz betű
szerelmek nyílnak és hamvadnak el
Látod az élet ilyen egyszerű

Hidak és partok

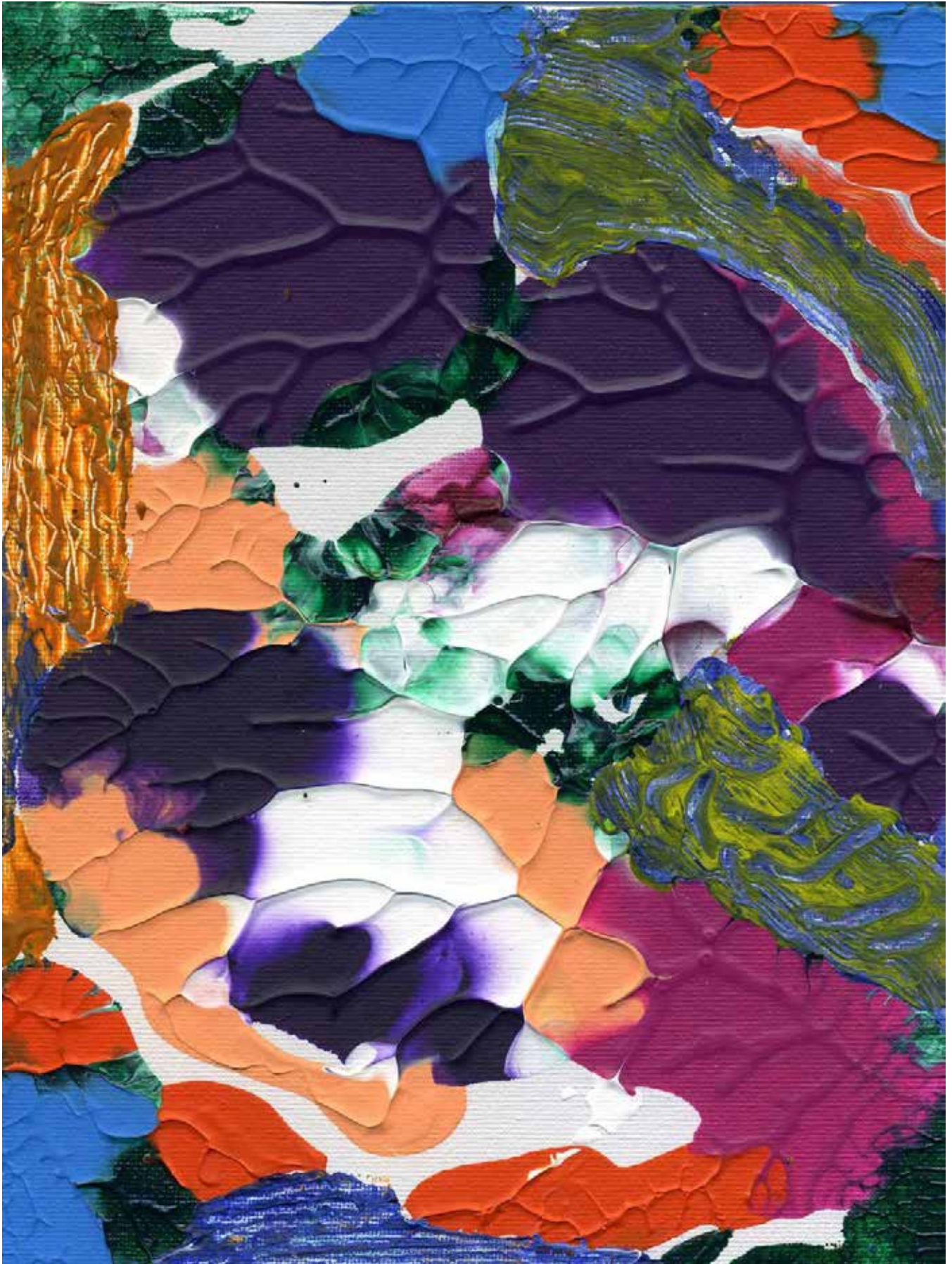
Termékeny,
lány ölen élet ring.
Nap-szötte fénynyaláb fut át,
harmateső permet
könnyezüstje hull.

Tenyerünkben a Föld.
A folyó elválaszt.
A Híd összeköt.

Égő kereszt a hit,
alap, ív, pillér,
kés szabta folyók,
kettészelt Világ.
Élteti itt is ott is
a tiszta szóra
szomjazót,
míg véréből
önmagát felépíti és
Istenig felér,
ha a partok mögül kilát
és gátakat ledönt.

Tenyerünkben a Föld.
A folyó elválaszt.
A Híd összeköt.

A Híd összeköt

Büntetésül

Mikor haragszol rám
én vagyok jó
kiadod a mérge
összeszedem magam
nemcsak magamért
érted

hogy jó legyél

mikor haragszom rád
s élém hullasz térden
hogy összeszedd magad
nemcsak magadért
értem

hisz többet jelentesz
nekem
az életemnél

büntetésül
ha megérdemlem
szeress úgy
mintha meg sem
érdemelném

Elmondhatnám

Elmondhatnám neked...
ékes szavakkal
vágyaimat
gyöngyfüzérbe fonva
önfeledten
ha merném
ahogy érzem azt
mert öröm a könny
s gyönyör a seb
mit szívemen ejtesz
kíméletlen

Elmondhatnám neked...
újra... még egyszer
gyötör a vágy
tép feszít éget
lecsap rám s elpusztít
ha csak látlak

Elmondhatnám...
de mondd...
mi szükség van rá
ha nem szeretsz
hogy téged
holtamban is
felépítselek

Másnak

Ölelkező árnyak

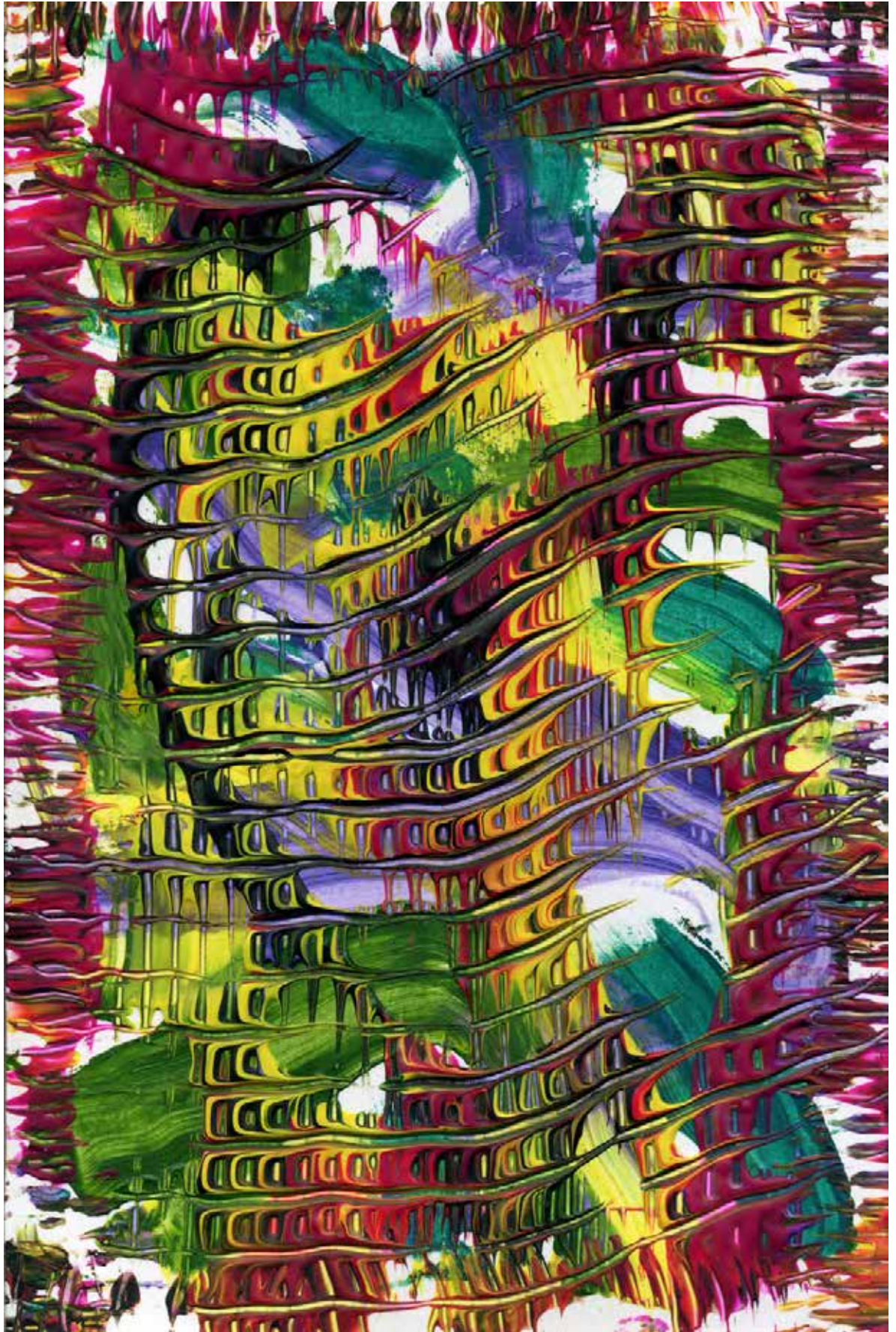
Vajúdó sötétség a semmi horizontján.
Fordul a Nőm s vele a világ.
Krátertest öblén bolyhos fény vibrál.
A vágy mozdulatlan.

Félálomban keres az ujjam,
a megtorpant csend
Schumann szonátát orgonál.
Aláhullnak illatok, színek, ízek.

Gyűrt vászonpartokra
bíborvöröset fest a lüktető tengerár.
Csontfehér a test, pórusain a fény
csodát teremt, kitakarja magát,
megérint, simogat, mint a varázsló
s mennyei lángra gyújt.

Fenn hóhalmokat, lenn nyíló rózsát,
égő kagylót formáz körbefonó
ringó kontúrodból, hogy beleremegsz.
Ölelkező árnyak vagyunk.

Négy kéz, négy láb s leomló redőnybordák
rései közt megles a hajnal
mikor újra meghalunk.

Ki szól rám

Csókokkal ébresztesz. A susogó hárs
loboncos szélben véraranyat ringat.
Sikongva fonja pillanatainkat
egymásba s lángot vet a pirkadás.

Fényt hasít a csend. Vonzanak és hívnak
szemed tükrén játszó csillagképek
s megáll a perc. Én felépítenélek
újra magamhoz vezető hídnak.

S ha elhagysz, mivé lesz e varázs fényjel,
ki ébreszt majd égető szenvedéllyel,
mikor a hajnal vérem lángra gyújtja,

hogy amit adtál, mindent visszaadjak.
És ki szól rám, ha mennék, hogy maradjak
megvakítottan csillagtalan útra.

...és jön az éj

Csörömpöl az ég levert fedő a nap
szétfolyt lávatűz a horizont alatt

tengerek fészlő hullámsírjába hull
s mint az ember ki árnyától szabadul

fényét veszti szemben az éjszakákkal
hol csillag-neszben csak a vakok látnak

mindegy hogy nap süt vagy álom-szülte éj
forogj föld...indulj...hajnalra visszaérj

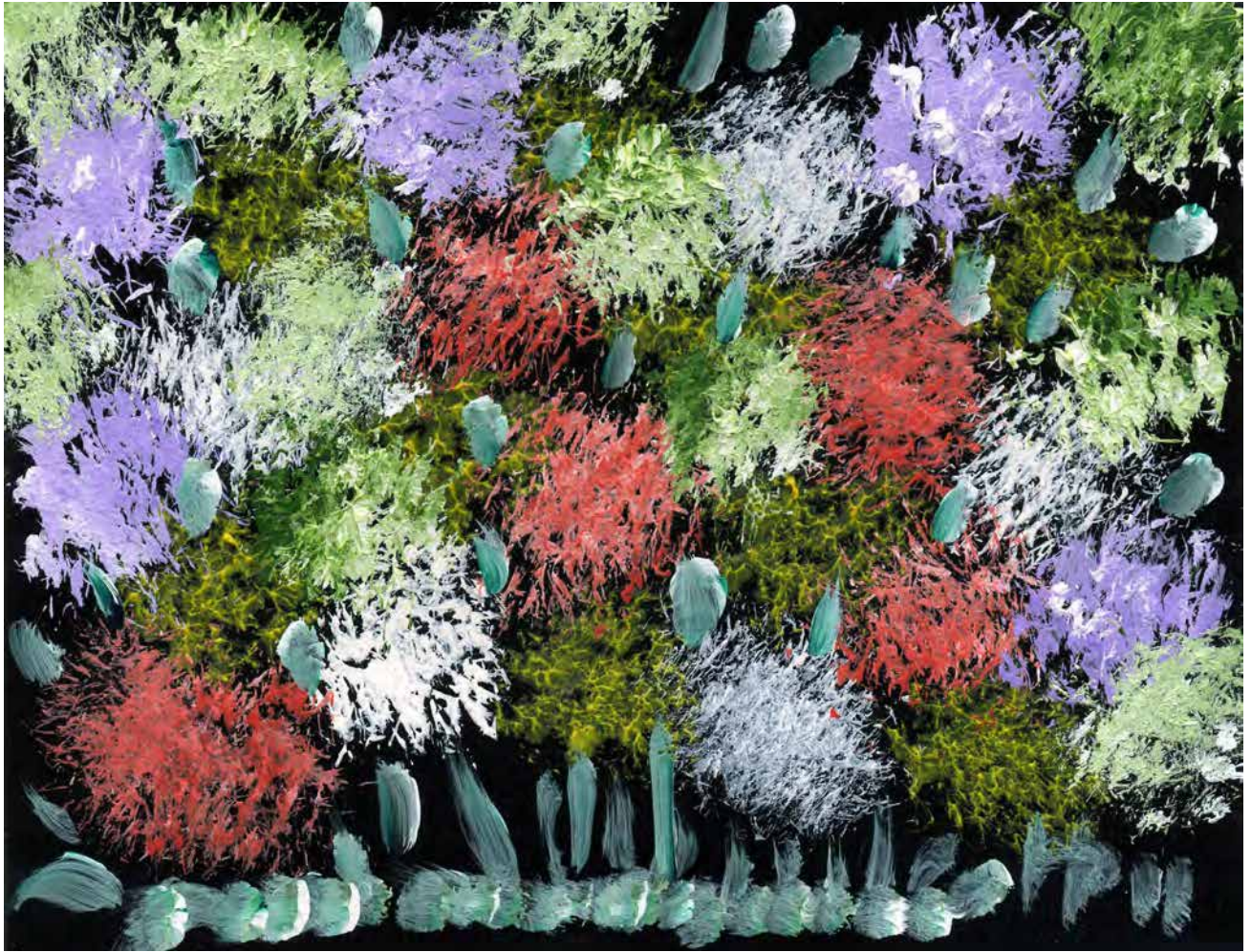
Amíg élek

Ameddig élek, érzem hiányod.
Örökké emészttem magam ezért.
Leheletnyi szerelemre vágyok,
feloldozásra bűnös percekért,

hogy jólesse az árnyhús ölmeleg,
örömtitkok, parányik, zümmögők,
ha jössz s a távolság megtelik veled
álmodozón az őszi delelőn.

Nem kell kérnem, hogy maradj, lobogjál.
Bennem élsz, mert mindig bennem voltál
vágyaim tört tükörjátékaként.

Én az első, s utolsó menedék,
mentsvárad leszek. Nyitva az ajtóm
s óvni foglak magamnak, magamtól.

Magány

Nyüzsgő embertömeg
ricsajos varázs
köztük élek
ölel vonz taszít körbevesz
átfolyik ereimen az idegen vér
s szálfa magamban
semmivé tömörül

Magányra vágyom
feloldódva együtt
egymásban külön-külön
mint mezei virágok
álom-ecsetvonása
tavaszt-ébresztő vásznon

S kiket idővel megszeretek
-éltet puszta létezésük-
értük nyüzsgöve
csendben észrevétlen
magammal veszem őket körül

Lebegő fák

Lebegő fák úszó erődök
lombotok vagyok omló lágy falat
morzsa a szájbán parányi jel csak
a világmindenséghez
kibontott ernyők árnyas-boga
zöldre vetett ágy
szomjatok éhségetek csendre csobbanása
szívemben a nyár derengő kéklő ég
átvillanó fénye a nap gomblyukán
s látom csipkevert mellényét
felhők rongykaréj bárányait
földig érő nyájban ahogy legelteti a szél

Egy tenyérynői táj talán csak álom
a pillanat csodája vonz
magához láncol s többé nem enged el
visz a kép-szülte szó
ízekre szed ezernyi kézvonást
ahogy építi szavait a kép
- a sosevolt templom néma harangszava híveit
Istentől megáldva-
s életre kelt hogy vele haljak
szembogaram vásznán a megszületett képpel
ecsetem szívem színes festékébe mártva.

Lámpagyújtogató

Egyszer bú...báj, másszor mű...báj.
Ilyen a NŐ.
Égi lámpagyújtogató.
Felkorbácsol mély álmából
s ha tüzed lángra lobban, elringat,
mint napfénytől kicsorbult tükrét a tó.
Mindig más, mint amit vársz,
hogy szerethesd másságát.
Haragja csábos, vonzó angyalarcé.
Öröme dühös, mint száz ördögé,
poklok tüzére vet, hogy vele ott égj el
vagy keresztre feszít s mennybe visz
bűntelen, megtört latorként a paradicsomba.
A vágy mohó, a test telhetetlen,
Sorsod Ő s végzeted.
Történjen bármi, lábadról levesz
megtanulsz befele látni
s már nem tudod, mi a való, mi a képzelet.
Ráhagyod, hallgatni jó...
a férfi-ember tehetetlen.
Elvakít szépség és gyönyör.
S ha mennél, láncra ver, visszatart,
ha maradnál, úgy dob el,
hogy szeme se rebben.

Szívtelenül

Már csak a pohár hív
egy-két koccintásra
egyedül magamért
-látod a szívem is
kiteszem érted-
meghalok egy kicsit
legbelül s várom
hogyan hozzám
visszatálj

Ülök révetegen
ketten nélküled
vagy veled hárman
nézem hogy folyik szét
bíborvörös vérem
áldozatként érted
a kristálypohárban
s hogy válik bennem
újra vérré a bor
míg megérkezel
s átesek néhány

Vérátömlesztésen

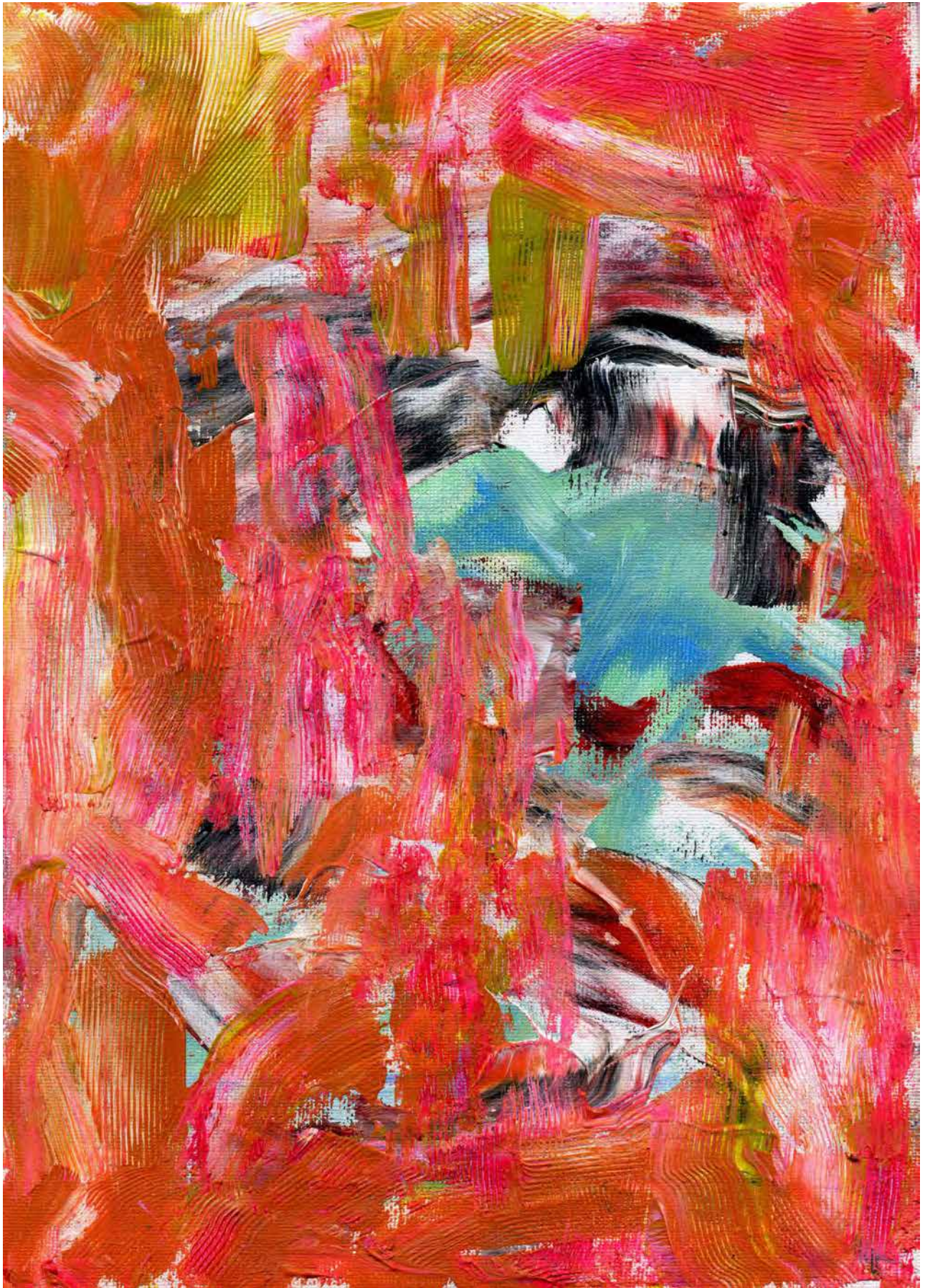

Szerelem

Szeress szelíden
szíved melegítsen
tüzem légy
sugárzó Napom
s ha gyötör a láz
karomban égj el
vágyad vágyammal
lánggra lobbantom

Itt vagy velem
itt is maradhatsz
örökre észrevétlen
több vagy mint a valóság
valóbb mint a képzelet
hogy érezzek s érezz
mikor magadra szabsz
láthatatlan kézzel

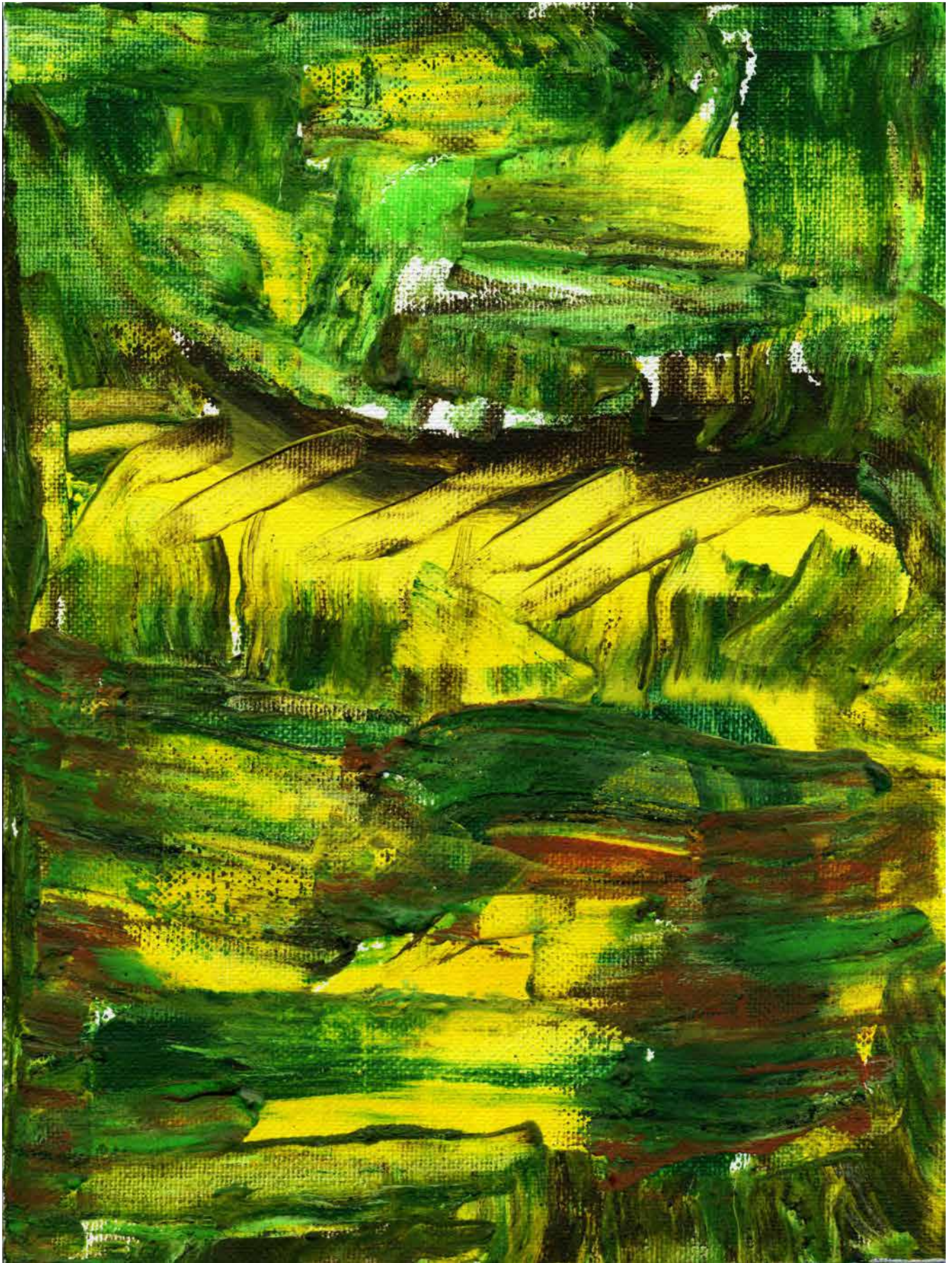
Így kezdődött el...
út-küzdelem-élet
testemből szakított ki az Úr
hát hogyne szeretnék
s nekünk adta örökül
a szerelmet
s a világmindenséget

Holtomiglan, holtodig

Szeretlek.
Szeretsz.
Ilyen egyszerű ez.
Egyszerű ez.
Bennem élsz
ma is,
holdezüst
csillagéj
tavából merülsz fel.
Merülsz fel.
Éltetlek.
Éltetsz.
Súly,kín,sors felvértéz.
Felvértéz.
Hit és vágy
repít.
Nélküled
földre visz,
veled mindenné lesz.
Mindenné lesz.
Öllemek.
Ölelsz
Égi tűz holtomig.
Holtodig,
ha jön a
hajnal
és szökik
már az éj
mennyből a poklokig.
A poklokig.
Követlek.
Kövess.
Ne hagyd, hogy elveszek.
Elveszek,
ha hív az
Isten,
tudom hogy
jössz velem,
már meg se kérdezlek.

Meg se kérdezlek.

Aki el se ment

(Kunszentmártonra emlékezve)

Aki el se ment
azt vissza sose várják
nem sírnak utána
elébe se mennek
úgy féltik
mint az öreg diófa árnyát
ha nekifeszül
a zúgó fellegeknek

Így mentem el én is
mégis itt maradtam
a kis ház
az utca
a tér
nem engednek
dús gyökérral a rögök
befogadtak
bennem mozdulnak
holtak
és elevenek

Tudom hogy ki élt itt
kié egy-egy porta
hol a bolt
a fodrász
hol sült a friss kenyér
Anyám kezétől lett áldott
minden morzsa
megtanított arra
mi a tied s enyém
nem számít hogy rúdul
elsodort a végzet
a Körös
a füzes
a táj
ismerős még
tudom
a seregély
a vércse
hol rak fészket
hol meredek a part
hol vezet ösvény
hol kúszik kékeslilán
víz fölé a szeder

s vet hálót testemre
a békanyál
úgy lesz tisztább a múlt
ahogy öregszem
s hoz gyógyírt kínjaimra
hogy néha fáj

A bűnöm
ami volt
hányszor meggyóntam már
gyerekfejjel
mégis bűnbe estem
a Veres-keresztről
véres rongyokban
belátott szobámba
a kőbe zárt Isten
s Anyám intett
vigyázz
a sorsodról Ő dönt
s én mint a jó gyerek
előre köszöntem
s hittem hogy egyszer
fentről ledől a kötömb
bezörget hozzám
hogy sebeit bekötözsem

Én nem tudhatom még
milyen az öröklét
ha végpusztulás jön
s lángot vet ránk a Nap
de a kőkereszt áll
zöldell a Vörös-tér
a Körös zúg
és indul mint az áradat
vagy nyugszik míg van
aki tud hozzá szólni
bármerre viszi sorsa
örködik felette

Az ember a múltat
nem tudja visszahozni
ha emlékét is
hűtlenül
elfeledte

Vértelenül

Mottó: Egy szó csak, mégis sokszor fáj önmagunknak kimondani.

Vértelenül és könnyek nélkül
nem vezet hozzád
járható út
ostromlott csigaház vagy
megbúvó titok csapda
rejtélyből szőtt erény
míg ösztönöd vágyad
verőfényre ér
hogyan lássanak hogy láss
mikor nincs már érved
csak hamis tanúd
hallgatsz erőd is elfogy
észrevétlen hullsz le
mint fákról a lomb

Mondd
mi marad ezek után
amit eddig nem tudtál
és nem mutattál
ami ércnél is súlyosabb
hogyan lehúzzon
vagy szárnyalni tanítson
ki érti ezt
aki csak fecseg ferdít
és bedől ott is
hol nincs tükanyar

nem vezet út
s megbotolt
vagy aki megáll és vár
érzi mit rejt a szív
ha nagyon fáj
mikor hallgat
s nem kiálthat
csak hordja tűzként
magában a szót
mint néma kolompját
a bolond

Igazság

Mint a sziámi ikrek
oly ritkaság
fájó öröm
örök kétség és bizonyosság
vagy szólsz
vagy hallgatsz

Bárhogy dönts mindegy
hisz mindkettőbe
így is úgy is
belehallatsz

Virágok

Anyám virágokról álmodott,
szívében őrizte a tavaszt,
hiába cibálta jeges szél
a hóba fúlt zörgő ágakat
s visított be az ablakrésen
zord ezüstje a morcos télnek,
arcán rózsák mosolya nyílt
reggelente, mikor felébredt

Kötényében hozta a napfény
harmatillatát lábujjhegyen.
Lerázta rólunk a zúzmarát
s úgy nevetett, mint egy gyerek.
Ébredt a nyikorgó, öreg ág,
táncolt, szökellt a hópihe-had.
Kereste a négy kölyöklábat
a gyúrött nagykabátok alatt.

Ki törődött ott faggyal, téllel?
Csillagszemét az ég csókolta,
virágtestével hajolt fölénk,
hogyan összefogjon egy csokorba.
Közben mesélt, hogy szép a reggel,
mert friss hó hullt a Körös-gátra
s kinyílt ablakunkban Isten
kristályba lehelt jégvirága.

Már egyre többször gondolok rá.
Keresem őt, ha éget a láz
s a hajnalok fénye felébreszt,
hol az utca, a tér, hol a ház,
a süvöltő tél, a vad folyó.
Látom anyám, ahogy álmodik
virágokról a csillagok közt.
valahol... mindig... tavaszodik.

Ne félj

Nem mondhatom el fájdalmam senkinek,
úgy járok a földön, mint egy idegen.
Holt tenger lett a szívem, szenvedni kell,
befelé csordul vére sebeimnek.

Csak én tudom, hogy lelkem miért remeg
s mennyi vágyat fojtok vissza magamban
vajúdva a ki nem mondott szavakban.
Ne félj Kedvesem soha, míg féltetek.

Csak érezd, mit súg a csend, a hallgatás.
A hangos szó csak hamis dallamvarázs,
vakító kósza fény az ég peremén.

Szavak helyett az kell, ami visszatart
a bűnbeeséstől. Utolsó malaszt.
Oldozz fel, még ha meg se érdemelném.

Bűntudat

Úgy vártalak, mintha magam
jönnék viharban... hozzám
ismert út hoz álomtalan
éjben. Pokol s mennyország.

Nem tudom, kulcsod van-e még,
ne gyújts lámpát, ne lásson.
más. Köszönj be, ennyi elég
lesz az elkárhozáshoz.

Bűnös vagyok, mit számít az
ha vérpadra állítasz,
tudom, nincs többé kegyelem.

Ajtómon a zár berozsdáll,
míg újra megjössz. Hozzád
magam már be se engedem.

Hányszor vártam

(Hajdani karácsonyaimra)

Hányszor vártam
hit és vágy tartott ébren
Isten-angyalt
reszkető hópihében
hogy aláhull majd
s keresi az utat
átragyogja szép
nyomorúságunkat
csillapítva vak dühét
jégmezőknek
s óceánok árját
mikor bezörget

S lesz tört fenyőág
meg friss kalácsillat
égetett cukor
színes krepp-papírban
s dísznek gyertyafényben
felkötözött béke
asztalon a szegénység
dúsan mérve
s kiporciózva hozzá hálaima

Mondd Uram
miért a jóknak kell várnia
gyermekarcú hittel
ha jó a Karácsony

Valaki átlebegett
a szobámon
égbe emelt
majd lerántott a földre
s szólt egy hang

Létednél nem vágyhatsz többre
a sorsodat szívemen viselem rég
azt becsüld meg fiam
ami ma elég

S magához szorított féltőn
felismertem
Anyám volt az

Vagy...talán...az Isten

Megfesteném...

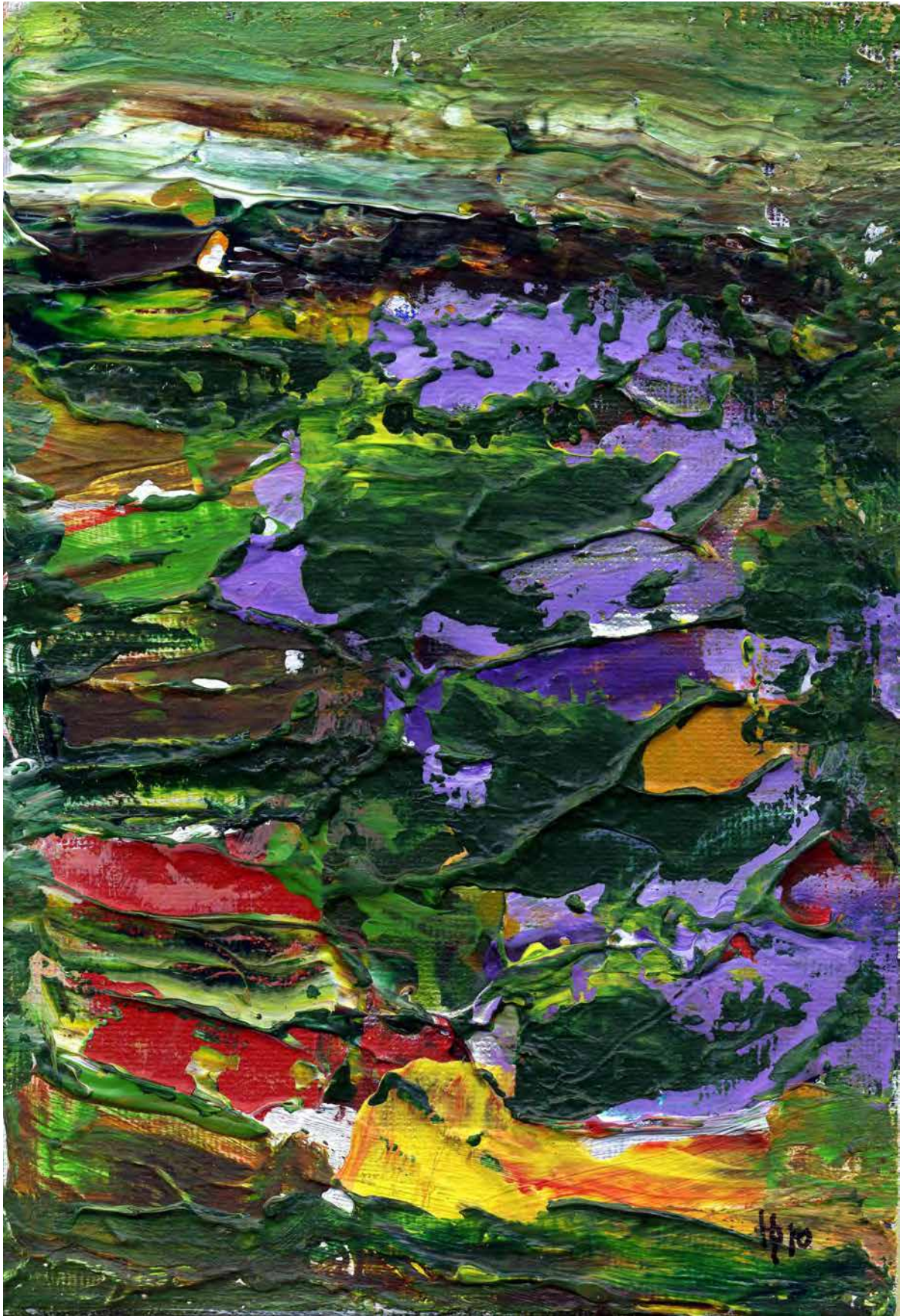
*(Amit én nem tudok megfesteni, azt Piroska megfesti,
ahogy e csodálatosan szép képet is megfestette itt
és teleszőtte az álmodozás minden gyönyörűségével)*

Megfesteném szöke fürtjét a partnak,
zöld füzesek közt a türkizkék folyót.
Bronz-sárgán a fövenyt, mézarany fodort
ezüst cseppjein a víztarajnak.

Hidat festenek, fölé templom tornyát,
acélpillért köd-szürke hídlábra.
Lilás szederbokrot, barna hínárba
déli harangszót, hűs alleluját.

Fekete iszapot, vörös jegenyéket.
Márvány fehérre a viselt szegénységet.
Lázadó vérem bíborra hevül...

A Körös ringat, bölcs vize a vászon.
Áthömpölyög minden éjszakámon
Elevenen, megfesthetetlenül.

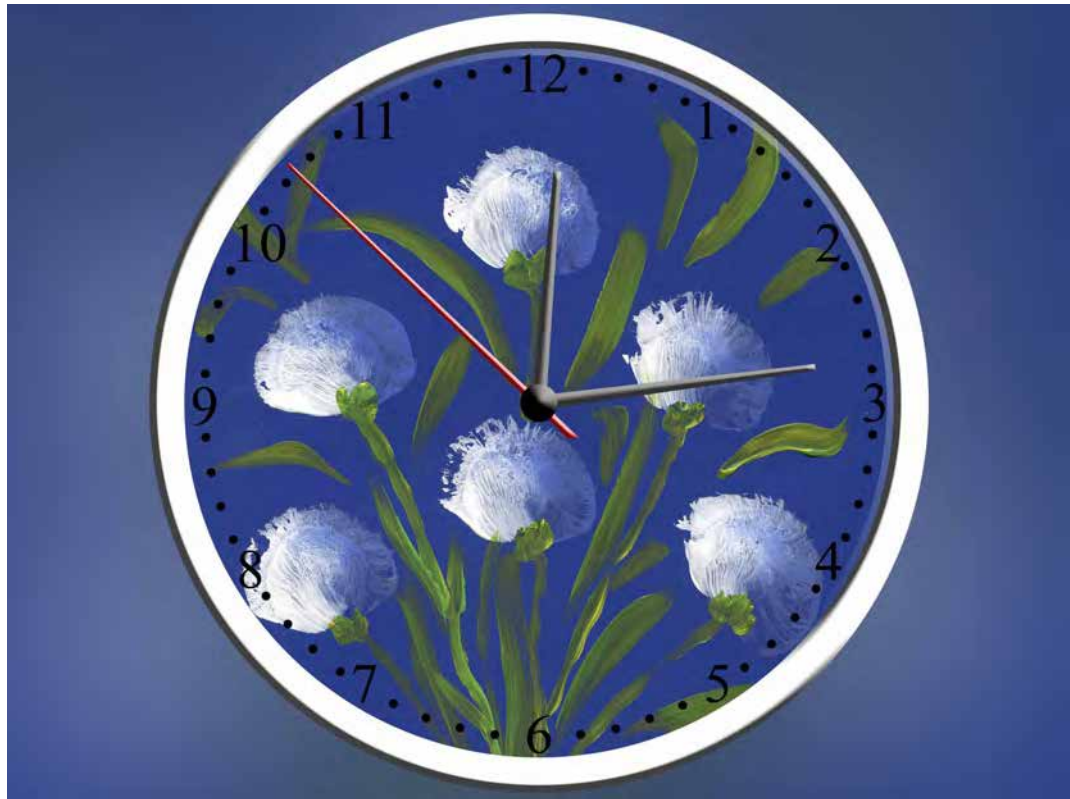
Pipacsok

Emberi sors ez, jönnek egymás után,
átbújnak a Föld éltető gomblukán.

Parányi testük oly szárnybaszökkenő,
fenn tűzvörösbe, lenn enyhe zöldbe nő.

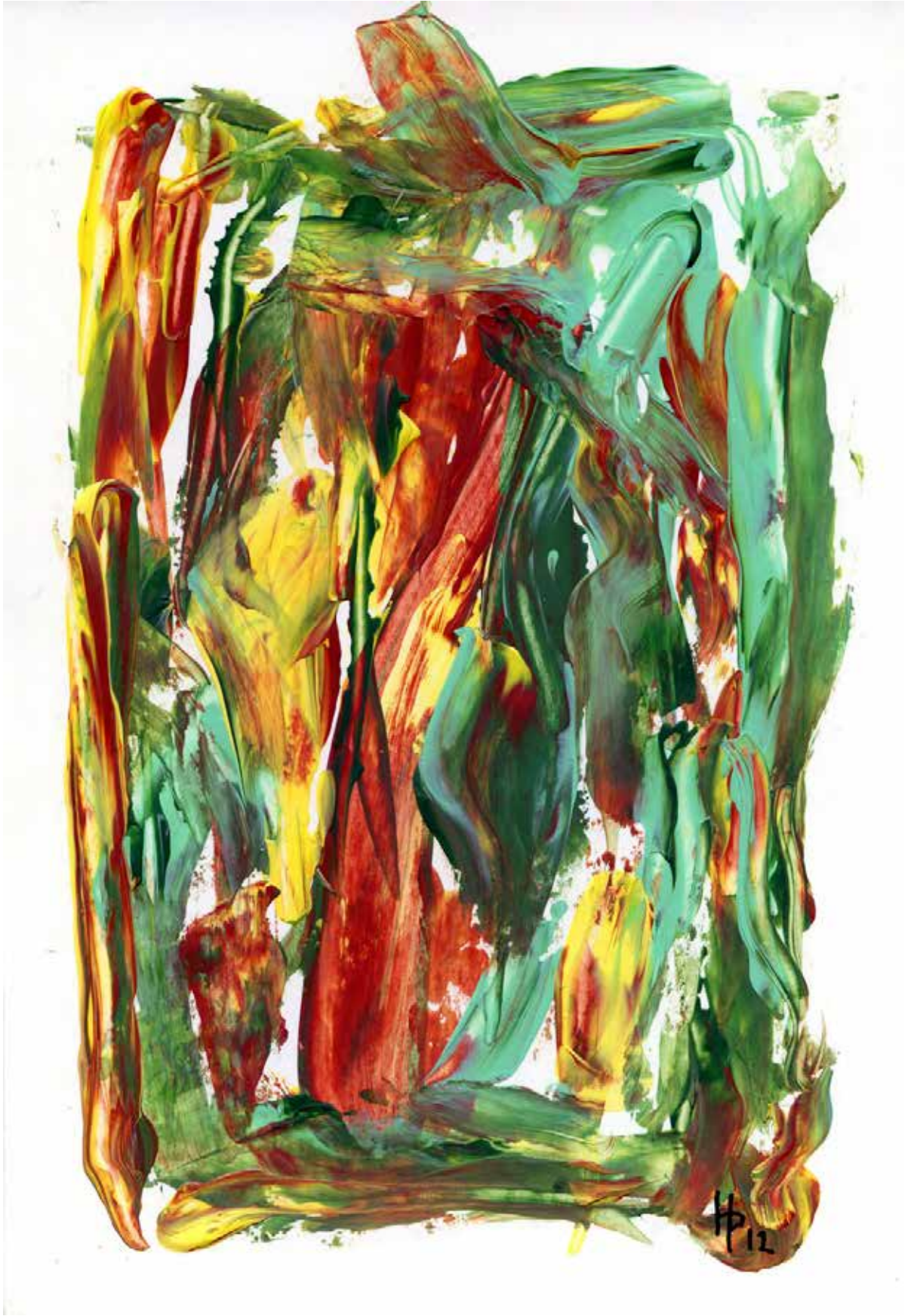
Szemben a széllel a hitük lesz erős,
sok senki, búvógaz közt mind lengehős.

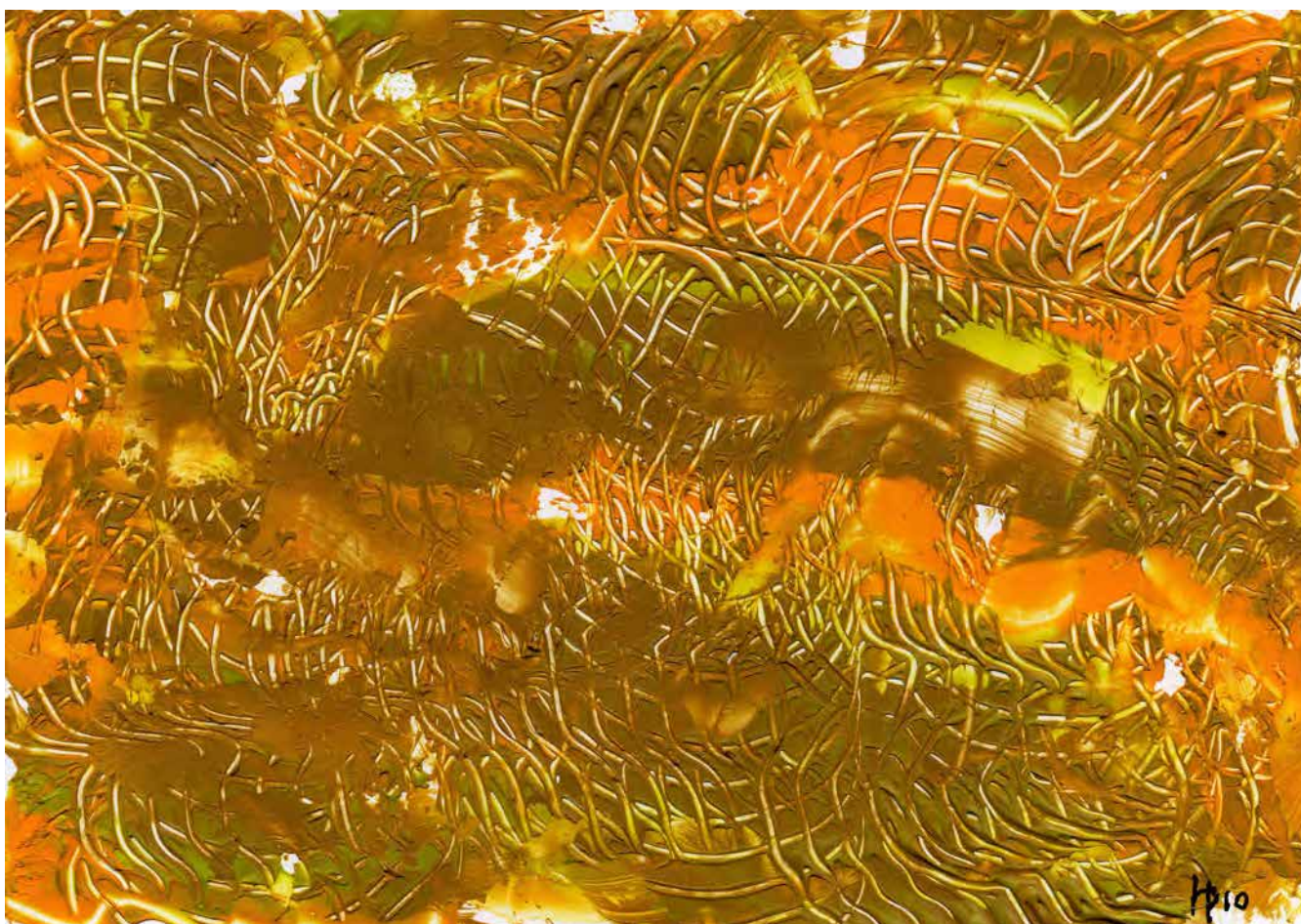
Talpon maradnak meg nem törve bátran,
lángot visznek Istenhez Nappá váltan.

Érintetlenül

Képet raksz ki belőlem
ahogyan látsz
lehunyt szemmel
mikor magadba zársz
csak egy pillanatra
testünk összeér
óramutatóként
lenn te
fenn meg én
Mikor kinyitod
a varázsnak vége
körbejártuk egymást
kín és dac között
a magunkba visszatérő
messzeség
bennünk él tovább
te szinte állsz
én meg surranok
órákat futtatsz
nekem a perc is elég
hiába üldözöl
még a vágy is elkerül
ha hagyod
hogyan kihulljak belőled
érintetlenül

Örök titkok

(*Titkok nélkül él a test, de meghal a lélek.*)

Őrzi titkaid nyomát
a megrekedt idő
amerre jársz
virágon fán ujjaid hegyén
hasogató vibráló tűz
csendes ősi varázs
minden érintés
minden simogatás
mint egy megsárgult kép
kibontja éveid ívét
elmosódott vonalain
s mindig úgy látod
ahogy szíved érez
mikor egymáshoz bújít
a vágyakfüstözüstjén
a fény a kékhez
halványzöld árnya
az aranybarnához

Véredbe ivódtak színek
formák jelfosztlányok
titkok rejtekhelyek
mintha holt kráter lenne
múltadat keresed
oldva a kor bűvöletét
mely gúzsba köt
hogyan felépítsd önmagad
vágyakat rejtélyt titkokat idéz
minden visszaölelés
ami volt
holdas éjek illatát
hozza vissza sorsod
mikor égi bércek
sziklamély csendek
meghitt szentélye vonzott
édes örület

márvány-hideg és égi-tűz
minden tiéd volt
ami repít most is ha rá gondolsz
hátpecsétes zár
lelki-kód
suttogás sejtetés
ész és szív formál
rád szabja hevét a Nap
ébredő tűzkelyhe
visszfénye borít lángba
ha hallgatsz ha beszélsz
cinkos próbatétel ez
néma fecsegés
így őrzöd titkaidat

Egyre gazdagabb leszel
és titokzatosabb
feltáratlan ősi kristály
retjély szenvedély mámor
lobbant égi lángra
ők hoznak kínodra vigaszt
ők fogják kezéd
hited erősítik
egymásba szédült csillagfénykörök
egy álomnyi lebegéshez
mesék üveghegyek
kamaszkori ábránd
míg szíved ver
átveszi ütemét
a szeret nem szeret
hajdanvolt sikolyos táncok
szelid lányregények
összekacsintó lázadástól
a vakká lett csendig
hordozod génjeid
tengert rengetőn tisztán
mit lobogó szelek
zúgó viharok
őriznek óvnak rejtenek
gyermeki hittel mint hajdanán
randevúk pásztorórák
eltévedtek és hazataláltak
boldog-boldogtalanságát

Köszöntsd őt
ha arra jársz ha hív
ha hívod
nyiss lopva kaput
mit soha be nem zártál
őrizd a titkot
a visszavárás keserű szomját
édesítők csókjával
meséld el neki az életed
mint aki csodák bűvkörében élt
hódolt és hódított

S ha rád ismernek
valakik valaha valahol
légy büszke rá
ne pironkodj
szívedre hallgass csupán
mikor mindezt
boldogan

Letagadod

Hordozlak

Magamban hordozlak mióta élek.
Ha elátkozol, akkor is áldalak.
Éveim fogynak, mint égő gyertyaszál
s látod, egyre több leszek általad.

Te adsz erőt, mikor gyengül a karom.
Hited lobogása éltet, táplál.
Óvjuk már a hulló homokszemeket,
hol a hajnaltűz ébren talál ránk.

Földre borult arccal gyónom meg neked
a be nem vallott férfi bűnöket,
egy élet árán feloldozást adhatsz,
ha kísért még emléknyi bűvölet.

Hisz úgy fáj nekem, ha nem vagy itt velem,
mintha lángok közt parázson járnék.
Nem sóvárogtam talmi kincsek után,
hogy vagy, az a legnagyobb ajándék.

Köröttünk világrendszerek estek szét.
Én őrzöm égre karcolt névjegyed
földi csillagmását s úgy várom csendben,
veled az utolsó ítéletet.

Életünk

A szerelem virágait
ojtja belénk a tavasz
nyár érleli
aratja ősz
jön a tél
és behavaz
óvja végtelen anyaöl
csilag-meleg szent kelyhe
tavaszt hoz
nyarat
őszet
telet
az újabb szerelemre

Elhullajtott kalászként

Kihalt a part,
a folyó is visszahúzódott.
Csend párolog medre felett.
Bronzba öntött megint a nyár,
itt hagyott szoborrá váltan
mint egy őskövületet.
Amit elvitt, azt sajnálom csak,
öröklét ígérte.

Az fáj csupán s ölelném vissza
tarlótűzre vetett ágyon
elhullajtott kalászként,
hogy benne érlelje termő
magvait
minden évszak, ébredő tavasz
tüzes nyár
ami jöhet még ősztől s tél után.
Ami konzervál: a halálban is.

Az ifjúságot

Ne bánts

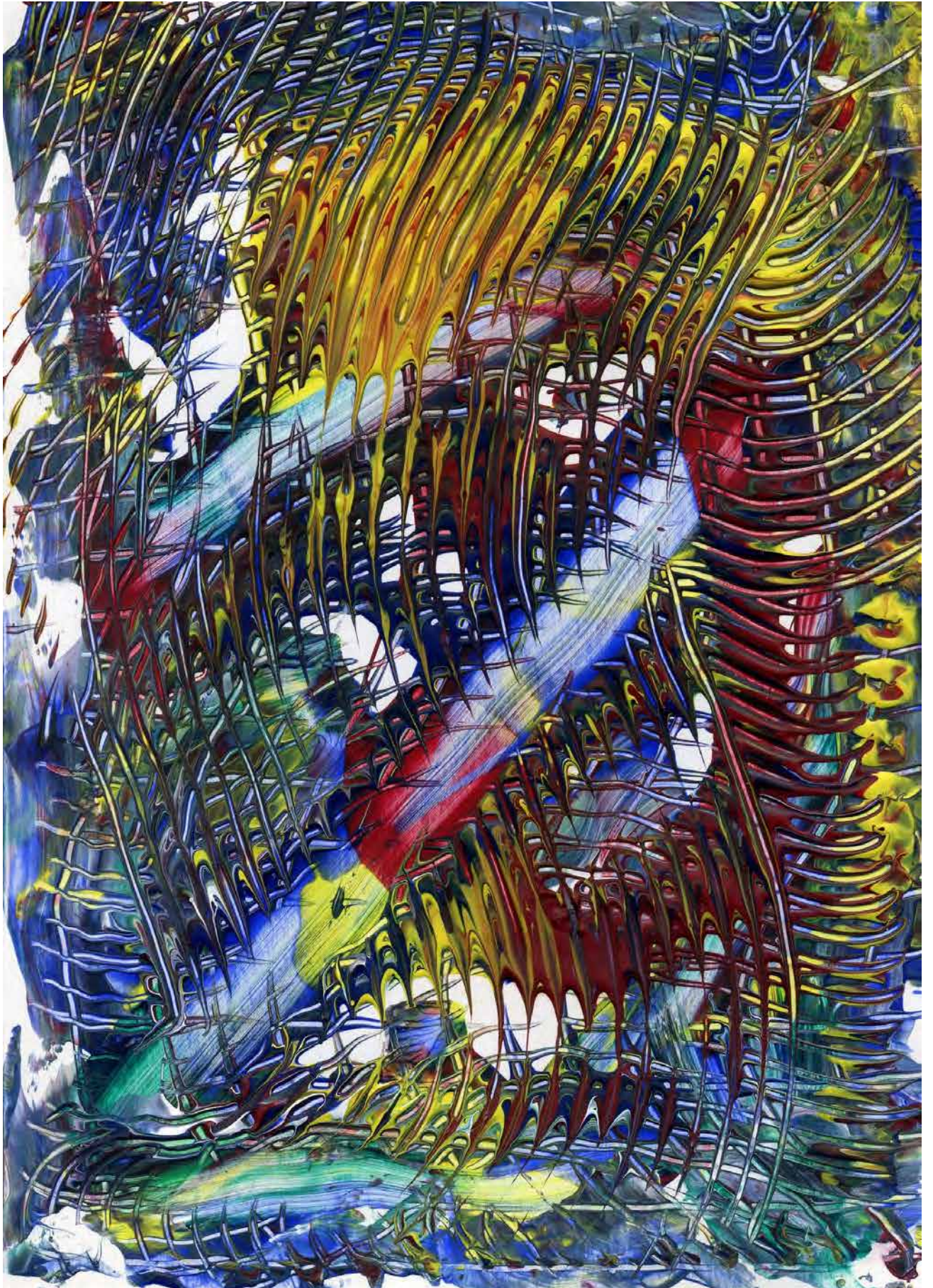
"Aki hisz, annak Isten az oltalma "
(Hedvig von Redern)

Ne bánts, még kételyt szül bennem a szó,
vívódom, hogy jó útra találjak.
Árnyban fényt keresek, fényben árnyat,
hogy megértsem azt, amit hinni jó.

Hogy a napra s a holdra nézhetek,
nem szédít e koronás fők éke.
Tudni akarom, mért hullnak térdre
bűvkörükben a csillagrendszerek.

S mért űz a vágy utolsó csepp vérig
kétkedőn, míg minden érv beérik,
hogy hitet tegyek csupán magamnak.

Szívem tiszta, ha gyötör is kétség,
bevallani tudom nagy merészség
a kételyt, hogy meg ne tagadjanak.

Én, az Ember

Lehettem volna fájón gyötrő kétség,
tökéletesben hajszálnyi repedés.
Bűnben erény, hiúságban vak önhitt,
hogy áltassalak: velem lehetsz egész.

Szó is lehettem volna, vérlázító
ájtatos mondatban, mit kiköp a száj,
mint egy túl jól öltözött rongyos senkit
fegyvertelen, ki érted vakon hadba száll.

Lehettem volna törtfény, vagy büszke árny.
Intőjel, mit a kéz a falon hagyott,
hogy lássák, pokoltűz minden csáberő,
mely mennybe visz, míg vagy s amíg én vagyok.

De nem lettem- s így van jól -hisz bennem van
mindez. Hordom. Isten így teremtett.
Lettem kétes tökélyben a föld ura
a vétkeimmel - érted- én, az Ember.

Vágy és szabadság

A folyók fölé fűzfákat rajzoltam
parttól partig, harkályfészket, cizellált
aranyhalat, lóra, felajzottan.
Érből kibúvó kamaszóceánt.

Hidakat, merre meder kanyarog
völgy-borzoltan s hegyek hullnak rájuk,
kalászívben ringó puttó angyalok
táncát, ahogy a víz felett járunk.

Lábunk kagylóhéj. Itt nincs határa
a létnek. Súlytalan. Szalmavirág a
mennybolt, szirmán siklunk a tengerig.

Ostrom s megadás van minden csókban.
A szabadság a madárroncsokban
is szárnyal, ha vágyaink engedik

Kőbevésve

Lehettem volna lázadó
sőt renitens
vagy stréber
holt lelkekkel házaló
bölcseminens
krakéler

Mi voltam el se mondhatom
nincs hitelem
jaj nincs már
kétségekkel elvagyok
a hitemen
segíts át

Hogy biztos lehessek abban
mit kőbe vés-
ve láttatsz
embernyi sors mit kaptam
csak élet és
halál az

Elidegenedés

Meg se látlak hogy ne végy észre
ha már nem hallgatsz az ép észre

tagadj le -hogy vagyok- magadnak
s játszd el ha látsz meg se ismeresz

még ha örömed bánat is lesz
mikor örömmel megtagadlak

Kőfalak

Sírok várnak rám, mindenhol sírok.
Sóhajcsokrok. Megtört csendkoszorúk.
Magamban hordom érlelő csendjét
amerre járok utánuk mindig...
Halottaimhoz hasonlítok.

Őket keresem,-anyámat, apámat-
ahogy ők kerestek engem egykor.
Visszamerengve a lét ravatalán
magamat sajnálom kiterítve
hogy egész legyen minden részlet velük,
mit összerak múlttá a képzelet.
A lélek kitárul s meghal a szó.
Sápadt arcokon rideg márványfalak,
összekötnek, hogy elválasszanak.

Ki hallja meg lüktetését a szívnek,
ki szólal meg majd, ha visszaszólnak.
A hantok velük hegyekig nőnek
s előjönnek hozzánk egymás után.
Ők kérdeznek csak, -gyermekem jól vagy-
a falakon túlról jött élő-holtak.

Így láttat a szem, így sugall a szív
s az idő elfogyaszt minket mohón.
Szűk teret szab az élet odakint
s végtelent a halál idebent
Megyünk tovább, mintha nem fájna semmi.
Kiszáradt patak keresi szomjan
medertelen vizét. Nem találja.

Megnyugvás vár, fájó örök csend.
A lélek is megbékél magával.
Ide a megkésett is korán jött,
a korai soha el nem késhet.
Hiába óvtam élettől haláltól
remegve, kétségbeesve őket.
Látod, mégis itt találom mind...

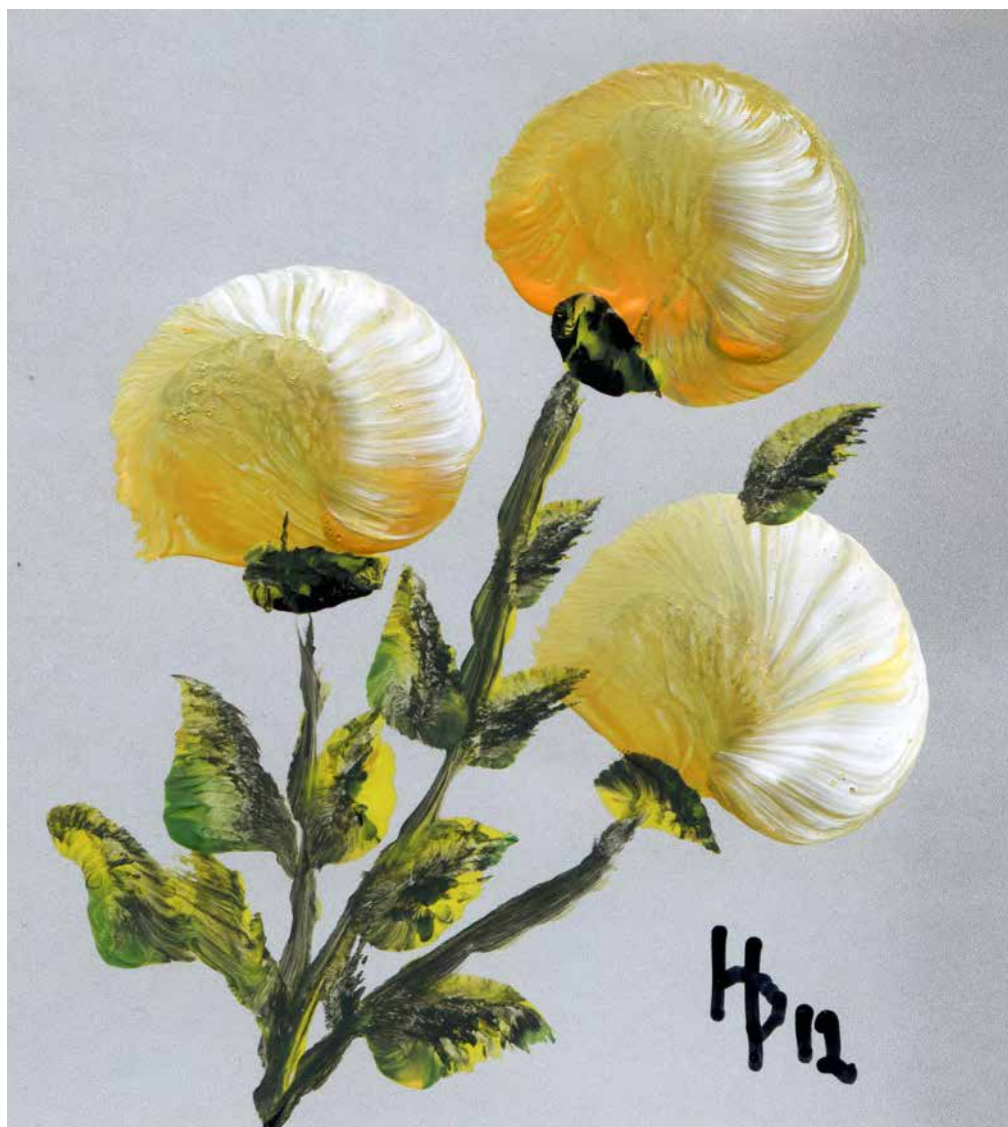
Az elsőket és az utolsókat.

Ráncaid

hullám-verte arcvonás csak
porcelán szépség védjegye
megannyi színes korallzátony
összegyűlt évek imák fohászok
bennem ring megnyugtat felkorbácsol
naponta védelek időtől viharok haragjától
mely egekig szökik visz repít
s rád simul mint az árnyék
ölel csokol éget tépi láncaid
hogy végleg elengedd

Ne félj
velem baj nem érhet
összezárt útitársak vagyunk
a hullámtalan narancs-öblökig
hol Isten vár ránk
s megcsendesedik a tenger
s kisimulnak újra
ráncaink

Szótlanul

Szótlanul szeretnek érzem
visszahajló fényként
a tükrösasztal sarkain

két megsárgult fénykép
apám néz rám az egyikén
anyám a másikon

ott vagyok közöttük ma még
egy sóhaj egy sikoly
egy rég elfelejtett szóban

védem a védtelent
összekötözöm magamat
velük amíg lehet

Apámról

Apámról nem tudtam, mikor szeret,
- féltetvéret a fiának -,
vér-szerinti kölykét, mert az voltam én,
bátyám és húgom közt:
A középső gyerek.

Pedig szeretett.

Visszafojtotta érzelmeit, ne is lássam,
mintha szégyellné, hogy elgyengül.
Sorba vett minket,
mint az időt, mert az adott rangot.
Bátyámtól indult s jutott el húgomig.
Megfigyeltem mindig,
mert köztük én voltam az átlag.
A se nem kicsi, se nem nagy
tépelődő kis suhanc,
ahogy folyó partjai közt a híd.
Éreztem a szeretet iszap-mély melegét,
fodrozó hajjait, ahogy megérint,
ránk emeli borús, felhőszemét
derengő napjáról.
Úgy álltunk ott, mint a szentjános bogarak.
Viharral érkezett, rohamléptekkel,
ha leállt a munka
s haza sodorta a déli harangszó.

Anyám ebéddel várta
kipirultan jött-ment, hogy mit alkotott
reszkető varázsa a létnek.
Szinte a semmiből.
Apám szerint egy tál étel volt,
gyorsan összeütött.
Ideje se volt, hogy felfogja, mi az
és élvezze ízeit manna helyett az égi csodának.
Ő a földön járt,
mi meg a mennyben minden falattal.
Nem válogatott.
Csak evett, s ha nem kellett, félretolta.
A gyerekeké – szólt -,
azt is a szeme sarka mondta
s mi elhittük, hogy jól lakott.
Ma már tudom,
az éhség szeretetté lesz, ha mást is éltet
az a néhány falat.
Hol kevés van, ott bűn a jóllakottság

s boldog az, aki adhat.
Így élt köztünk, így emlékszem rá.
M megbúbolta fejem csak egy koccanásnyit,
kicsit elmosolyodott s ment tovább.
Tányérom gőzén át
formálta szemem óriássá, amíg láttam.

Éreztem szeretetét, a hiányát,
ahogy anyám is szegény, mikor kapuig kísérte.
Ki tudja, honnan merített hitet és erőt
s adta át nekünk,
mikor neki is szűken jutott.
Ő tudta, mi bánt,
mikor elment az apám, s magamra hagyott,
kötényéhez bújtam, ne lássa senki, hogy könnye-
zem,
s ne hallják szipogásomat se.
Úgy állt előttem, mint a halálra ítélt.
Szemlesütve,
mintha ő viselné bűneit a világnak.
Csontig hasított belém ölelése,
ahogy vigasztalt, magát okolta.
Látod fiam, hogy szeret,
tudod ugye, hogy szeret...

S ami hiányzott még apámból,
ő csendben mindig
kipótolta.

Életünk

A szerelem virágait
ojtja belénk a tavasz
nyár érleli
aratja ősz
jön a tél
és behavaz

óvja végtelen anyaöl
csillag-meleg szent kelyhe
tavaszt hoz
nyarat
ősz
telet
az újabb szerelemre

Varázslat

Tüzet rejt szirmok közt
az ébredő élet.

Fényeket gyűjt színe,
színeket a fények
nyíló leveleknek,

karját-nyújtó szárnak
egy varázsütéssel
megszült virágszálnak

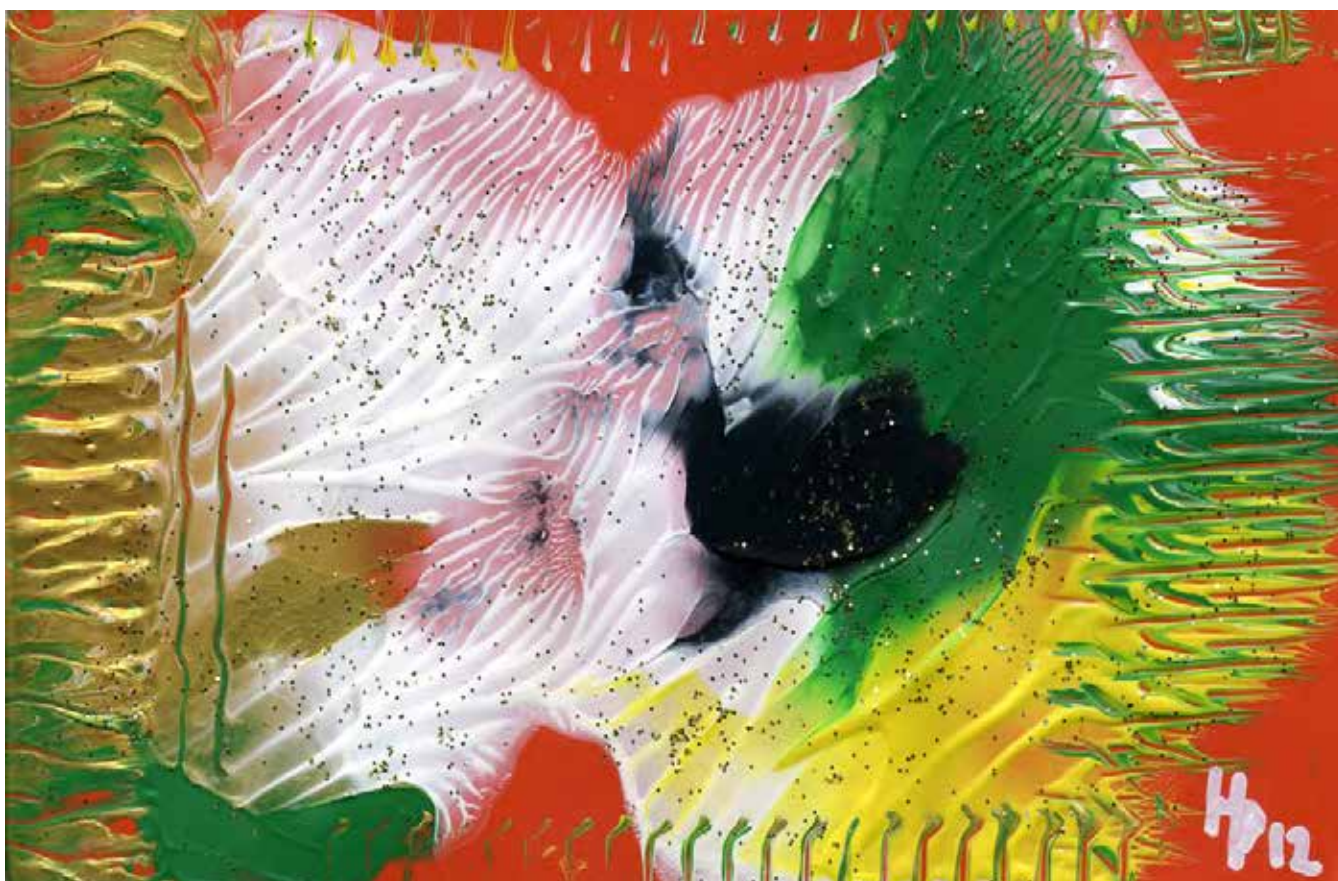
Korán

Korán öszült meg az apám
Nem volt még negyven éves sem

Homlokára Isten keze
Rajzolt barázdát élesen
Gőzölgő vasalók tüzét
Dalával tartotta ébren
Tűzkarikákat fűjtatott
Az égre vastüdejével
S csak varrt térdére hajolva
Elátkozott éjjeleken
Néha nyújtózott és felállt
Hogy nekem óriás legyen
Daliát szült a gyűrt szövetből
Kréta, olló így alkotott
Formát adó keze alatt
Emberszabású alakot
Majd kereste... a tű fokát
Ő az ujjával is látott
neki "rongy"élet és "fércmű"
Jelentette a világot

Nekem fáj még, hogy nélküle
Aludtam el sok éjszakán
S hogy vékonyodtak évei
Kötélnyi lett a cérnaszál
S úgy fűzött vele magához
Minden öltésével szótlan
Mint árván csüngő karjait
Férccel ujjatlan zakóknak
S úgy hagyott el, mikor elment
-Ne lássam őt, ne is fájjon-
mintha egy gyümölcs esne le
nekem reggelre a fáról...

Szerelem

Ne kérdezd, mit hoz a holnap. Nem tudom.
Kábultan, álmodozva járok,
léptek nélkül veled, úttalan-úton.
Fényárban hordom a vakságom.

Csillagösvény ez, megbúvó hold-tavi
kráterek méhe lobbant lángra.
Engedd szomjadat szomjammal oltani,
öleljen gyümölcsöző ágad.

Repít a vágy. Látod, beléd fogódzom,
testeddé válik égő testem.
Orkánok tűzében ringatódzom,
elpusztít, hogy megteremthessen.

Szökik a nap, bronzaranya az estnek
még fűrészt, már hiányod betölt ...
Minden nőben én csak téged kereslek
s megtalálok benned minden nőt .

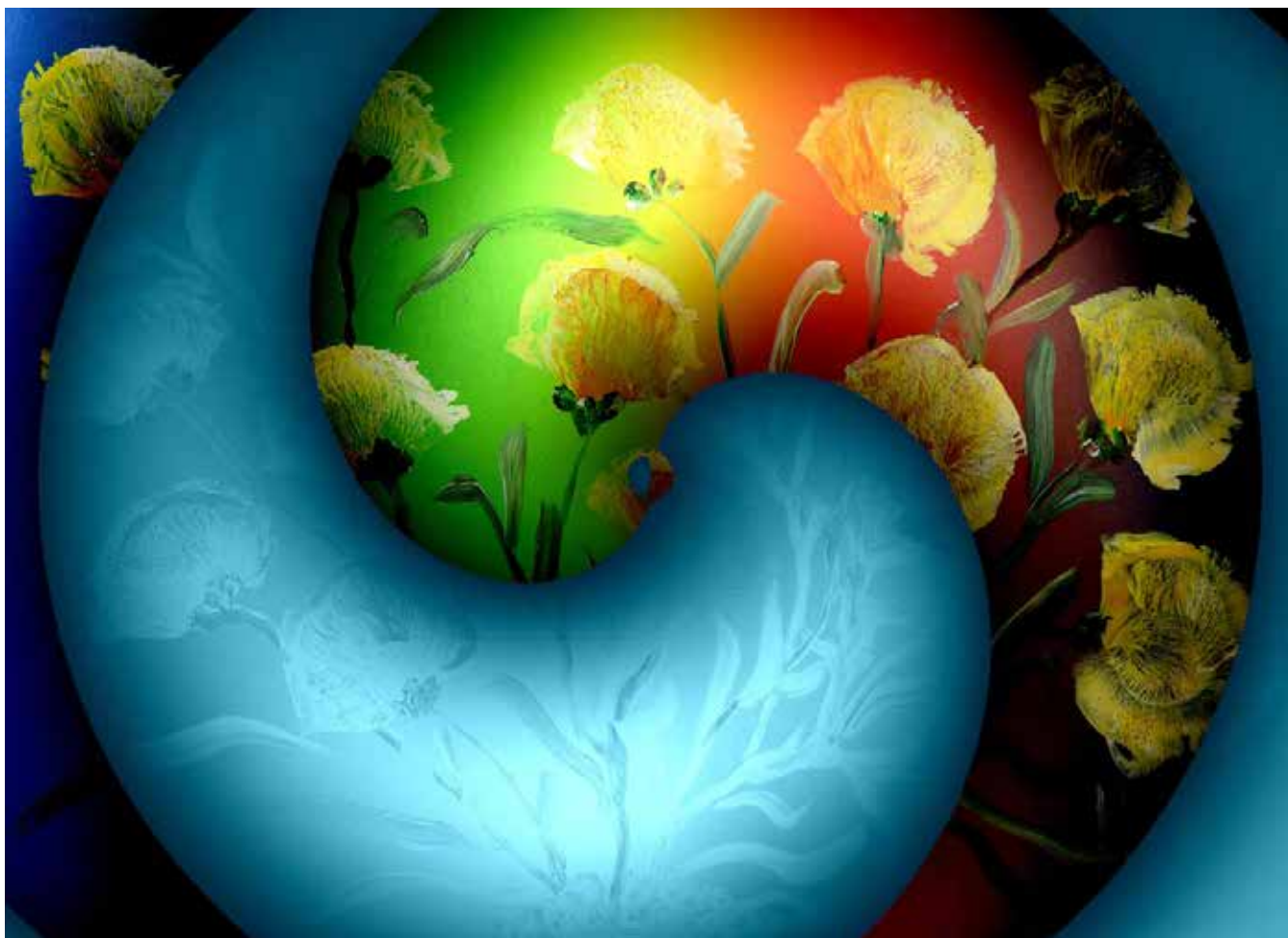
Egyedüllét

Keresem
az egyedüllétet,
túl sok vagyok másnak.
Számba veszem sorsom
magamba merülten,
hol vagyok, merre visz az út,
ki az, aki még elkísér.
S megtisztul a lelkem.

Azt teszem,
ami egyedül éltet
és nem téríthet el más
itt belül.
Az én világom az,
ami körbevesz
s befon fürtjeivel
a múlt, mint a lián
A csend éltető varázs.

Nincs gyáva gondolat,
itt minden merész,
merészebb a gyávánál.
Magammal osztozom
régin, születő újon,
s hitemmel, akkor is,
ha mindent elhiszek,
vagy hitetlen vagyok.
Fénynek álmodom magam,
árnyékom megfoghatatlan
s ha elfogy itt is a levegő,
ablakot nyitok a csillagoknak,
hogy újra lássatok.

Mikor magamból magam
felépítettem.

Foltok

Foltom vagy
testemre öltelek
betakarom
veled
magam
hogyha fázom
mint éveimet
földre hullt
égi pillanattal
mikor öllelek
ne lássa más
e tiszta
gazdag-szegénységben
mennyire szeretlek

Foltod vagyok
a testedre öltesz
betakarod
velem
magad
hogyha fázol
mint éveidet
földre hullt
égi pillanattal
ha már nem ölelsz
ne lássa más
e tiszta
gazdag-szegénységben

Hogy így is szeretlek

Fehér a föld

Hóesésben érkezett az ünnep,
mint a rég-várt szerelem, így szokás.
Feldíszítjük csendben a lelkünket.

Fehér a föld, tiszta a fohász.
Elfed jajszót, be nem forrt sebeket,
s énekszó lesz a fegyverropogás.

Az ember üdvösségéért eped
s ha nincs más, hogy önmagán segítsen,
fellobbantja a fán a fényeket,

s várja csak, hogy megszülessen Isten.

Önzőbb vagyok

Régen zabolátlan vad ló voltam, hisz
kőszirtekre fel prüszögve jártam.

Ma meg botorkálok s fulladozva visz
völgyeken, lankákon át a lábam.

Önzőbb vagyok, hogy idő fojtogat,
szívverésem is megszorázom.

Magamnak álmodom a hegycsúcsokat,
s reggel ideleln mind leigázom.

Hasztalanul

Nem tudok haragudni rád,
csak összecsendülök veled.
Széttört kristálypohár vagyok,
megőrzöm az ünnepeket.

Ha méreg vagy, gyógyír leszek
sárba döntve is, mint a hó.
Befedem a sebem, ne lásd.
Elmúlt, ki se tapintható.

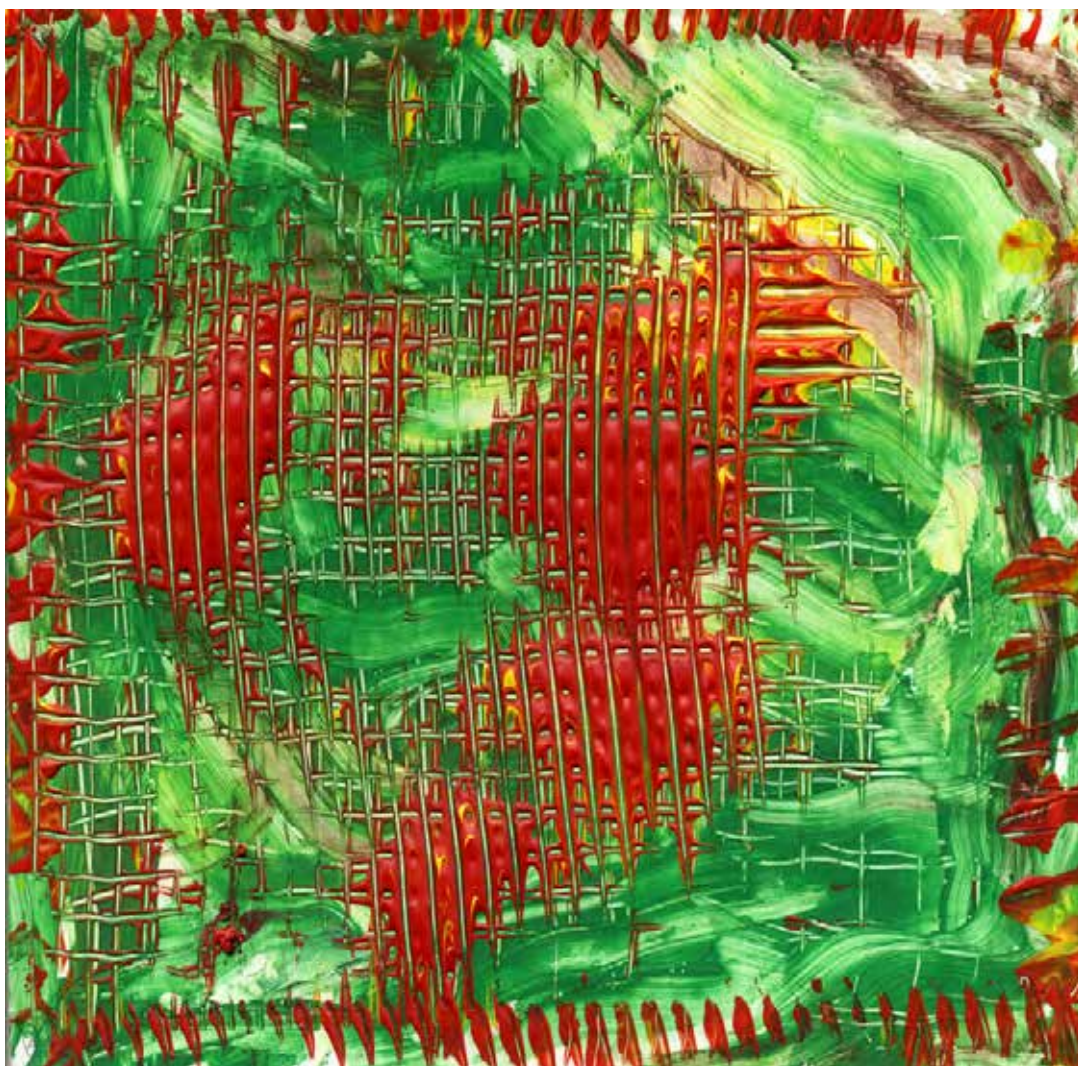
Csak fel ne szaggasd, nincs időnk
már hasztalan vezekelni.
Áldozunk újabb sebeknek,
amíg így tudunk szeretni.

Néha

Mindig újra kezdem a régit,
a félbehagyottat.
Letört ágaim venyigéit
még visszahajolt vad
suhancnyi hajtásnak álmodom.
Lombnak, hús árnyéknak,
akkor is, ha nem az. Ráfogom,
s belehalok néha.

S mindig abba hagyom az újat,
mikor cinkosult vágy
üldöz s pajzs nélkül háborúztat.
Kegyes egy hazugság.
Már nem mar érte szégyenérzet.
Bevallom, hogy...vagyok
még, aki voltam. Észrevétlen.
Mikor belehalok

Nem számvetésként

Nem számvetésért... arra még várhatsz sors
elvégzik mások hogy ne maradjak adós
nem kiterítve... hív a vég tetemre
búcsú-tóosztok közt poharat emelve
nem is érdemért... lobbant értem lámpást
sok sunyi alak hol zátony lett az áldás
nem is panaszként... hull a szó a tűzre
hogy fogyó hittel a jövőt kibetűzze
nem odavetett... bókért dögvováson
kell a kincseim szívemből előásnom
kegyelemért se... bár számon tart Isten
lombot ereszt rám hogy árnya beterítsen
Amit nem tettem... azért ítéljen meg
számkivetve a sors mielőtt elmegyek
-bár tudom végtelen az idő s tér- elég
nekem egy főhajtás is e jótéteményekért

Sötét az utca

Lakatlan a szívem,
már ki se ülsz elé.
A padot is lebontottad.

Sötét az utca,
senki se jár itt azóta.
Az ősz elmúlt, közeleg a tél.

Lefejtesz magadról,
mint levelét a hárs,
-hegyimádó omladékot-
mielőtt kötelékek nélkül

végleg elmennél.

Féltés

Akit rég szépnek láttatott a szemem
és foglyommá tett
ma gyönyörűbb a szívemben
hol örök parázs lett

Arcába rejtek minden nőt
és féltém mi megmaradt belőlem
hogy holtom előtt elemésztem
értük magamat

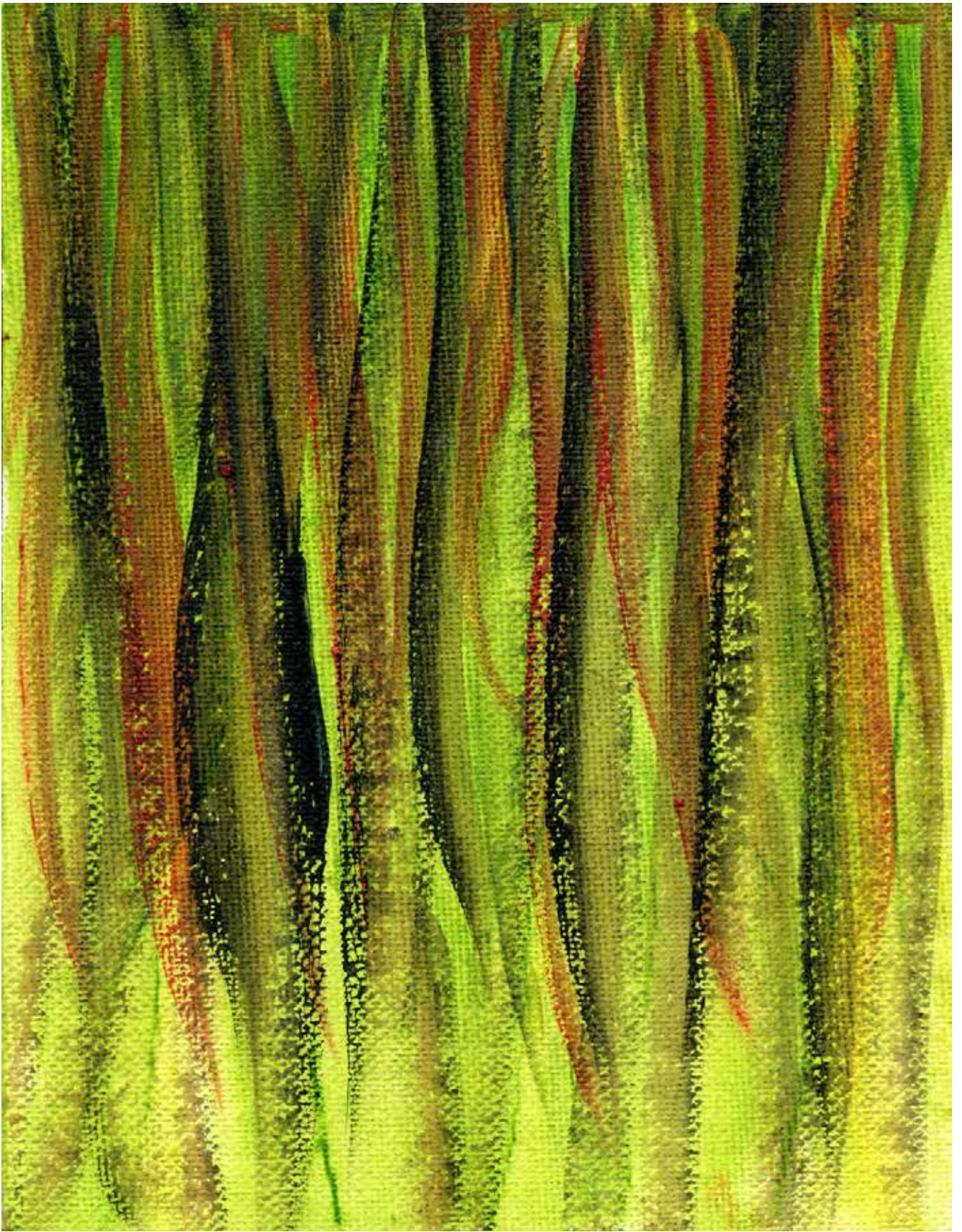
Felsajdult fájdalom

Anyám már nem is veszekedett velem,
csak aggódva szólt, itt vagyok, ne félj.
Szelíden korholt, angyali haraggal,
mikor elengedte álmát az éj.

Pedig a szíve majdnem beleszakadt,
harcolt érte egy egész életen.
Ostroma vad tüzét sokáig állta,
nemet mondott, hogy övé legyen.
Emésztette magát, őt meg parázként
tenyerén hordta, akkor is, ha fájt.
Könnyei csendjében hangja se rezdült,
édes kényszereknek adta meg magát.

Akárhogy is volt, már csak őt sajnálta
megbomlottan, míg a szellem intő-
jele feszegette szűkülő terét.
Önmagából fordult ki az idő.
Perc és anyag hiába ostromolta,
érezte, az ő fájdalma nagyobb.
Átengedte anyám szavait magán,
hogy melyik a bal láb s melyik a jobb...

Apám csak állt ott s lebegett felettünk,
felsajdult benne a lehetetlen,
árnyat vetett a felzubogó fényre,
nevetett rám s én is nevettem.
Az égre lesett, Istent emlegette
minden reggel a földig hajolva,
s kezében az elárvult félcipőkkel
elindult, mintha lába se volna

Befordul a tél

Hóesést képzelek el,
csillámló háztetőket,
jégcsapot, kavargó szeleket
a magasban, ahol járok
ebéd után kihűlt kávémmellett.
Szinte fázok.
Nem érdekel meteorológia,
Fahrenheit, vagy Celsius fok.
Én döntöm el most, mi lesz.
Január van, illik a hó-gomb
a télkabáthoz.
Naptár szerint élek,
nem vagyok megalkuvó,
hiába kanyarog velem az út,
mindenki bedől -egymásnak-,
én egyenesben járok.
Látom, ahogy jön,
befordul a sarkon,
s mindent behavaz
újra a tél.
Holnap...
megálmodom hozzá
a hólapátot.

Letérdepelve

Feloldozást vártam,
mégis korholás lett bűneim ára,
fájó magány, szipogó csend.
Lehulltam a konyha kövére
- mint megtaposott félpengős -,
kiért tisztos derék lehajolni rest.
Isten nézett le rám, térdeplő fiára.
megtelt vele a piciny sarok.
Ő látta csak,
világot megváltó kínokat hordok,
tisztos csengésű szavakat a jóra,
mely termékeny talajba hull,
mint térdem alatt a kukorica.
Anyámat lestem, ő meg engem.
Kizártuk mindkettlen az ég Urát.
Ő papolt, mint földi helytartója,
én meg hallgattam, mint a sír.
Bűneim sorát vette számba,
mi túlnőtt a gyerekcsínyeken.
Egészen belesápadt,
mintha ő tett volna rossz fát a tűzre.
Nem én.
Pironkodtam.
Fájt a szó, mit fejemre olvasott
magából kikelten, egy szál virágért
s lovalta őt a rikoltozó szomszéd.
-Meglopott
kertembe hatolt be e kölyök-

Én nem tagadtam,
szentül hittem, jót teszek.
Lelki üdvöm volt az a rózsa,
a szégyen, ami arcomra fagyott,
megtörte büszkeségem,
mint sarjadó fát a gyenge erezet.
Mert Neki szántam, Anyámnak,
mikor még le se téptem,
csak gyűjtöttem a bátorságot hozzá,
én a kis kölyök
hogy nagynak lássson, aki nem jön üres kézzel.
Pedig nevenapja se volt...
Csak hoztam, úgy...szeretetből,
ahogy ő szokta apró ajándékait
mikor haza jön s leteszi elém észrevétlen.
Anyám csak nézett rám,
a szó galamb-szelíddé vált az ajkán,
úgy éltetett, ahogy a nekem szelt kenyér,
amit adott, ha látta, hogy éhezem.
Szinte már én sajnáltam....
s bűneim alól feloldoztam szegényt...
Így látom őt ma is azóta,
boldog mosolyát rejtve
simogatón egy morzsányi korholásban,
ahogy belevörösödik a szeretetbe,
mint kezében
a neki lopott rózsa.

Makacsul egymásért

Akkor gyere, mikor hívlak.
Gyámolíts, ha gyámolítlak.
A szíved, hogyha másé lesz,
el is mehatsz. Meg se kérdezz.
Vissza többé úgy se hívlak.
Mennybe viszlek, ha harang szól.
Haragszom rád, ha haragszol.
Tudom, megbékülsz, ha szeretsz,
tested lesz majd az ékszerem
a testemen, ha elalszol.

Egyszer megáld, másszor átkoz,
csókol a szánk, súg, kiáltoz.
Ne szégyelld, ez természetes,
hogyha közös és végzetes
minden bűnünk az imánkhoz.
Míg vihar tép, ölelj, ne félj,
két karommal öllelek én
s leszek ott megkövesedve
sejtjeid kővé vált sejtje
kőszirtként, hogy enyém legyél.

Hol az alkony pírja altat,
vérem vérednek sarjat ad,
mikor szeretsz, szeretlek,
csillagokra fektetek,
sápadt holddal betakarlak.

Ősz felé

Már leülök kicsit,
mellém hull a nyár.
Leveszi terhét
vállamról a sors,
mint az elnyűtt ruhát.
Nem rég jött,
már megy.
Ígért s elhagyott,
mint a többi.
Keresztre feszítenek
emlékek, kötömbnyi halottak,
tavaszok, nyarak, telek
mintha örökös ősz jönne
s végzetük lennék...
Mégse fáj...
hogyan ennyi jutott.
Őszből sok,
nyárból kevés.
Lassan tél jön,
s újra álmodom.
Tavasz lesz
minden ébredés.

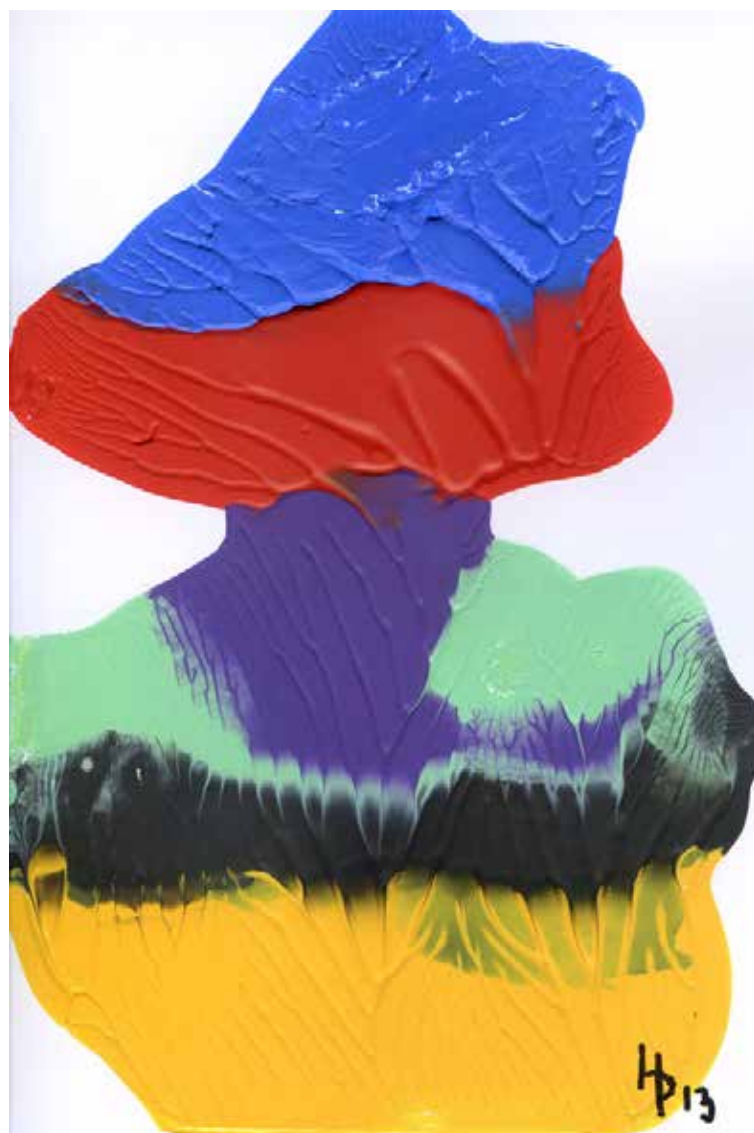
Csend és sikoly

Szeretem a csendet. A lelkem néma
hangzavar, visz a megtisztulásig.
Kicsordult zaj medrem hordaléka
visszhangzik bennem hárfazsongásnyit.

Sajnálják, hogy nem ránthatnak rám kardot
bölcsek hitt elmék, sikolyhuszárok.
Párbajképtelen vagyok. Ordíthattok.
Szótlánul csendülök vissza rátok.

Hangjáték ez. Zsivaj, hamis szólam.
Könnyelműn zizzen szalmavirág szóban
cirkusszá vált tenyéryi porondon.

Csak a csendem féltem. Az örök létűt.
Hitem, vágyam, szavam. Az el nem évült
igazságot, míg magamban hordom.

Ismeretlen

Fordulj meg Álom
úgy alakíts
pórusaidban
legbelül
ahogy színt csokol
fényben a vászon
s magába szív
hogy feloldódjak
benne
ismeretlenül...

Távolságok

A távolságot
szűk utak hordozzák
fogyó holdkaréjként,
ami még maradt.

Úgy mérek
minden pillanatot hozzád
egy tenyérnyi csendben,
gyémánt ég alatt,
mint csillagjárást
fényévben, hogy ragyogj.

Repítsen még napvitorlád.
Nem számít néhány ezer év,
szemvillanástól
a halhatatlanságig,
amíg veled vagyok.

Gondolataim

Ha nem jössz, szőnyeget teríték eléd.
Üres a szív, a szó, a száj. Úgy várlak.

Írás-jelemnek súlya, értelme légy,
árnyatbontó fényisten. Kitalállak.

Hol szétszórt hamu vagy, hol izzó parázs,
dalra fakasztasz, mint ó-bor, jó nedü.

Nincstelenségben te légy az apanázs,
nélküled a felépített mű holt betű,

ezüsthabfodrokon tajtékzó felszín
mélységek helyett s a szem eget kémlel.

Ilyen az ember, ha haza igyekszik
magába fojtott csendes ürességgel.

Én ébresztelek

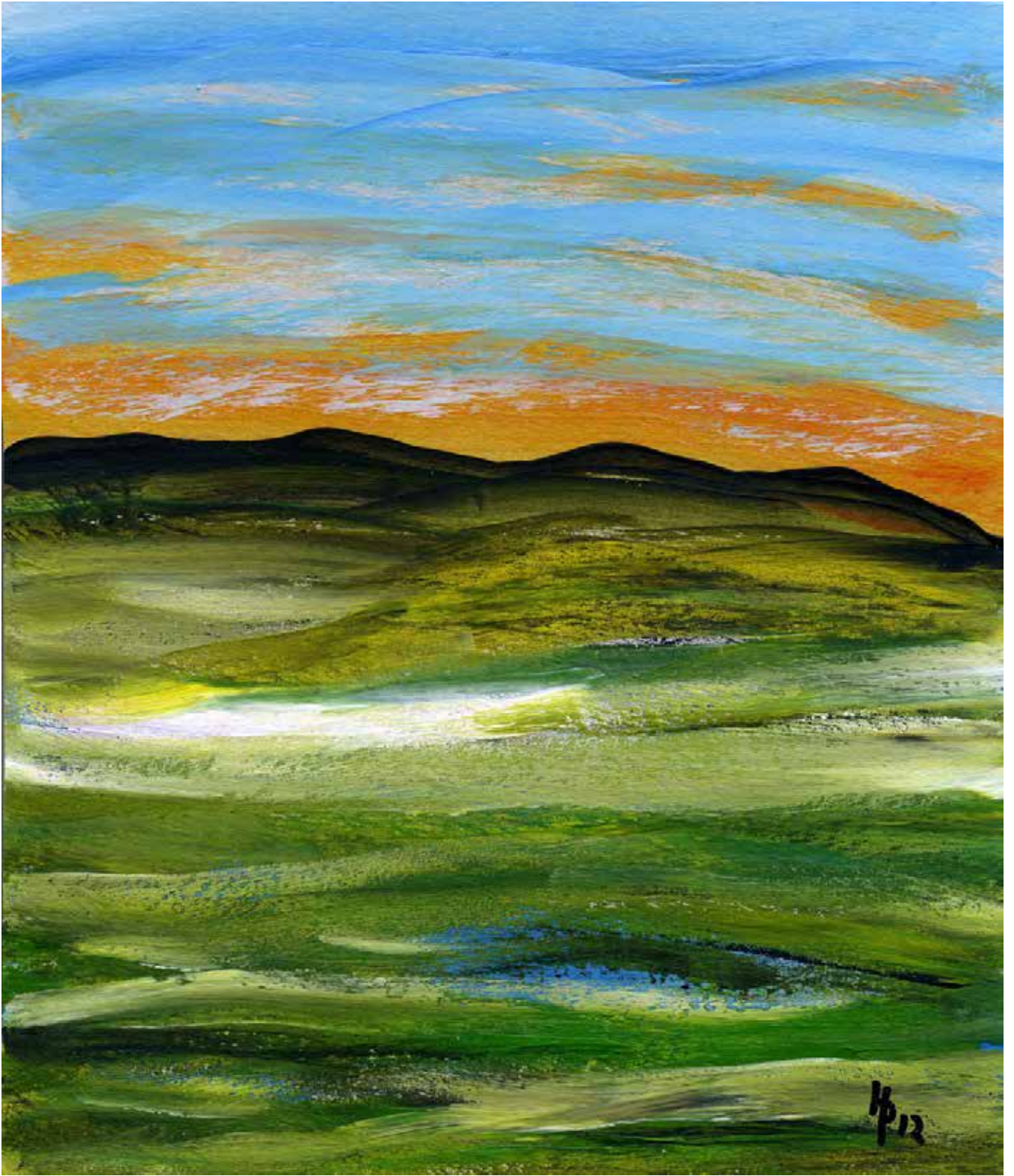
Dobd le csillaghajad fénykoronáját
a zümmögő édes csendet
széthullt gyöngyeit a bukó Napnak
hogy újra este legyen
bújj hozzám hogy megtaláljalak

Én ébresztelek te elaltatsz
így válunk ketten eggyé
mint Ég és Föld kidőlt láva
hol a vágyak olthatatlan tüze éget
s szemedet látom csak ahogy egymást látják
izzó katlanágyban megvakítottan a szikraszeműek

Te bűvó alkonyt vasalsz gyűrt felhőimből
én ölelő hajnalt testedből ha mozdulsz
így forgunk és égünk lázadó tengelyén
a vén Földnek s beleszédül szív s lélek
lihegve zihálva én benned te bennem
ledöntve égig-érő falat egymást keresve
mint a gondolat és a szó széthullik bennünk a múlt
partra-vetett csend ringat s hullámtalan a tó

Én elaltatlak s vigyázom az álmod
ne félj fel ne ébredj betakarom csillagtested
mint tarlóját a kéve révbe érőt a fogyó Hold
megfáradt fénynyaláb ki átment száz halálon
az örökkévalóságba s rászűkült a holtág csillámló medre
s horgonyt vet az éj megpihent forgására a Földnek
hogy a mozdulatlan csend semmivé legyen

És mondd ki tudja azt már s ki tartja számon
ha karjaimban vagy itt a mennybolt felett
hogy alkony van vagy... hajnal

A vágyhoz

Szerénytelen vagy
ámítasz ringatsz altatsz
lábadhoz kötsz minden éjjel
úgy hatsz rám lázban égő testtel
mint a drog mit fénytelen égre fest
valóságnak az illúzió
határtalan vagy hogy ne csalódjak
túl szép amit ígérsz hogy igaz legyen
és fájdalmasabb kijózanítóbb
minden kinnál mikor itt hagysz
mondd mit kérhetnék önzőn magamnak

Hozzon a hajnal szebb ébredést
gyönyörű szép álmaidnál

Ha megtehetném

(Állati fikció az emberről)

Ha megtehetném, ó de jó volna.
Kutya lennék végleg, mely béget
s ugrik egy-egy füttyre szóra érted
testőrödként s megugatnám
a holdtöltét minden éjjel.
Eljátszhatnám birka módra
bambán a rám rótt szerepet.

De nem lehetek birkád, ebed,
se vágyad, mert az állat
emberi lényt nem élhet át
soha nálad kedve szerint,
ha kezed int, vagy csontot rak
vackába. Szinte kába
s bújik sután hű kutyád,
ó jaj, fél, remeg s retteg

Hogy egyszer még... megszereted.

Párbeszéd ... egyedül

- Jöjj, gyógyíts álom.
- Róla mesélj most.
- Hozd vissza hozzám.
- Csak őt akarom.
- Itt vagy mellettem.
- Fogd meg a kezem.
- Szoríts, ne engedj...
- Hitet adj újra.
- Hogy bízni tudjak.
- A szerelmünkben.
- Bennem tűz lobog.
- Nem gyógyít a szó.
- Ne tovább, álom.
- Lassan hajnal lesz.
- Valaki itt járt.
- Égi zene szólt.
- Ó, boldogtalan.
- Az éj parttalan.
- Már jön, szólj, hallja.
- Ő is akarja.
- Egykor itt voltam.
- Hányszor megfogtam.
- Rég elengedtél.
- Adtam, rászedtél
- Sohase bíztál.
- Ami volt, nincs már.
- Bennem parázs sem.
- Se a varázsszer.
- Küzdj, szólj, beszélj még.
- Nem, nem, csak éjfél.
- Csak velem jártál.
- Hallucináltál.

Éveim

Könnyűvé tesznek Uram az évek,
mint szántóvetőt tarlón a Nap.
Örökös szomj légzőgyökerének
érzem learatott magamat,
magvaim rég elvetett reményét
-keserves oltáráldozatot-
miből erényt kovácsolt szükségként
feltörtén a szik, mi arany volt,
s rög lett, mire balgán észrevettem
fényeit lelkembe ojtottan.

Tavasza lesz, jaj, majd el feledtem.
Uram, a tarlót felszántottam...

Bárho! jársz

Ne hidd, hogy másként lesz ezután,
levegő kell, ami elfogyott
s éltetett, amíg rád találtam
s átrajzoltam lelkem lelkedre,
mikor még meg se születted.
Tengermélyre merültem érted,
hol fény az árny és árny a fény.
s gyöngyre vártam, mint a gyöngyhalász.

S most felhők fölé hívott Isten,
hogy lássalak, hogy érezzelek,
tanuljak meg kétség nélkül élni
mindennap álomból ébredőn.
s ne keresselek bármerre jársz.

Bennem vagy öröktől fogva
s tudom, benned vagyok én is.

Anyám nélkül

Úgy szólt,
mint az elhallgattatott
és átlengett a csenden.
A kezét láttam,
szétomló haját,
fényt fésült ránk az árnyakból,
mielőtt beesteledett
s a konyha kövére leült közénk.
Mióta nincs,
azóta érzem izzását
a lámpasötétnek,
visszanéz a múltból
homlokom mögül ,
belém simul,
mint testbe a lélek,
hogy ne maradjak nélküle
soha egyedül.
S a konyha kövére
leül ma is mellém.

Csak egy...

Csak egy tenyérnyi
egyetlen ujjnyi
egy érintésnyi legyen
belőled mit meghagysz nekem

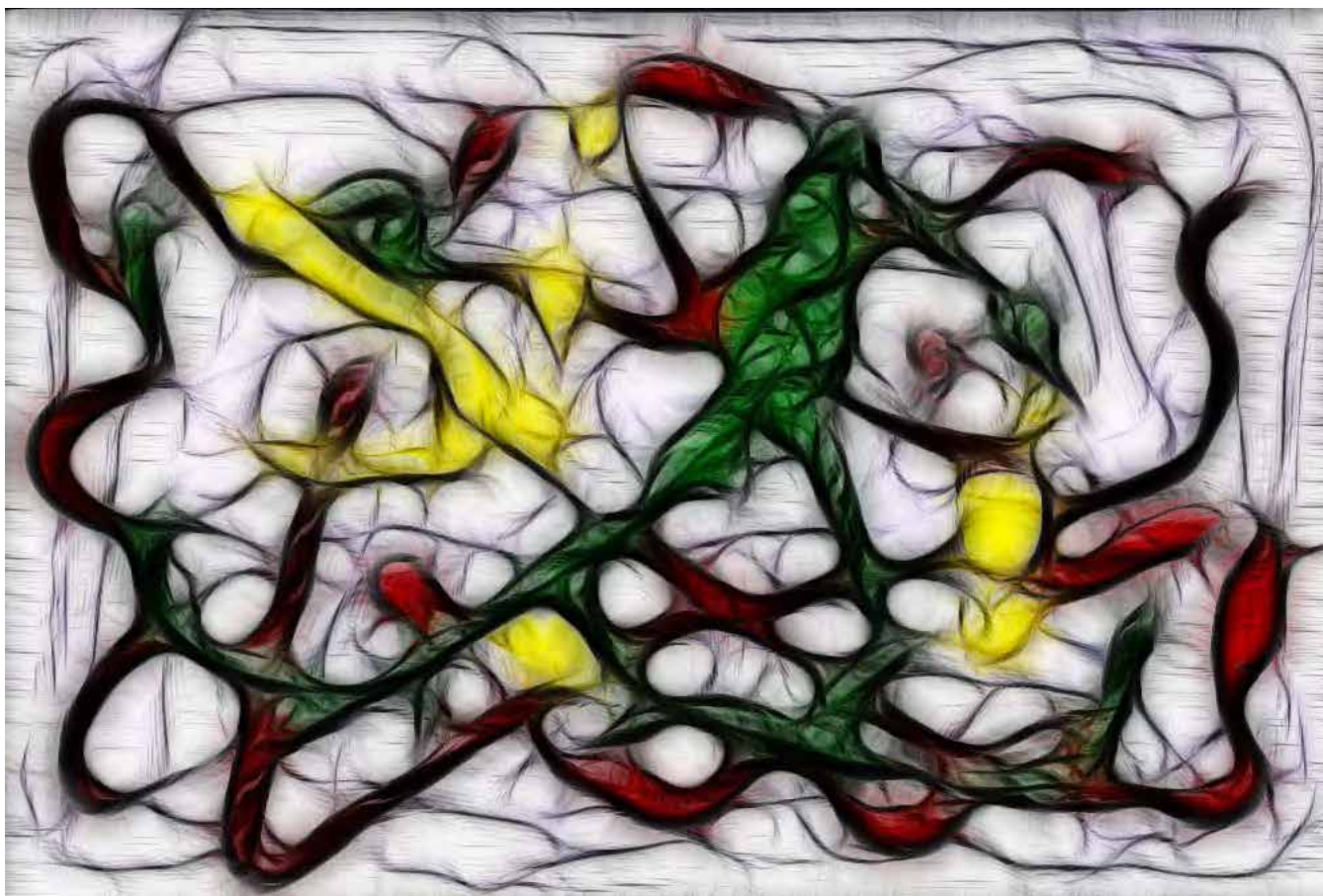
Nem kell hogy lángolj
hogy újra fájjon
gyönyöröm és végzetem

Elég az is ha elképzelem

A hajnal belém kóstol

Terveket szövögetek pók lettem
a hajnal belém kóstol
nyolc láb vinne nyolc felé
ajtóstól ablakostól
de fog a háló gúzsba köt
önmagam foglya vagyok
minden tervem csupa ábrándozás
csalóka álom róka fogta csuka
sorstalan sors visszaveszi
azt is amit adott
Maradok aki voltam
magamból kiűzelve
mennybéli csoda
s gombot varrok
a Holdra Csillagokra

Szerelem...félt...és

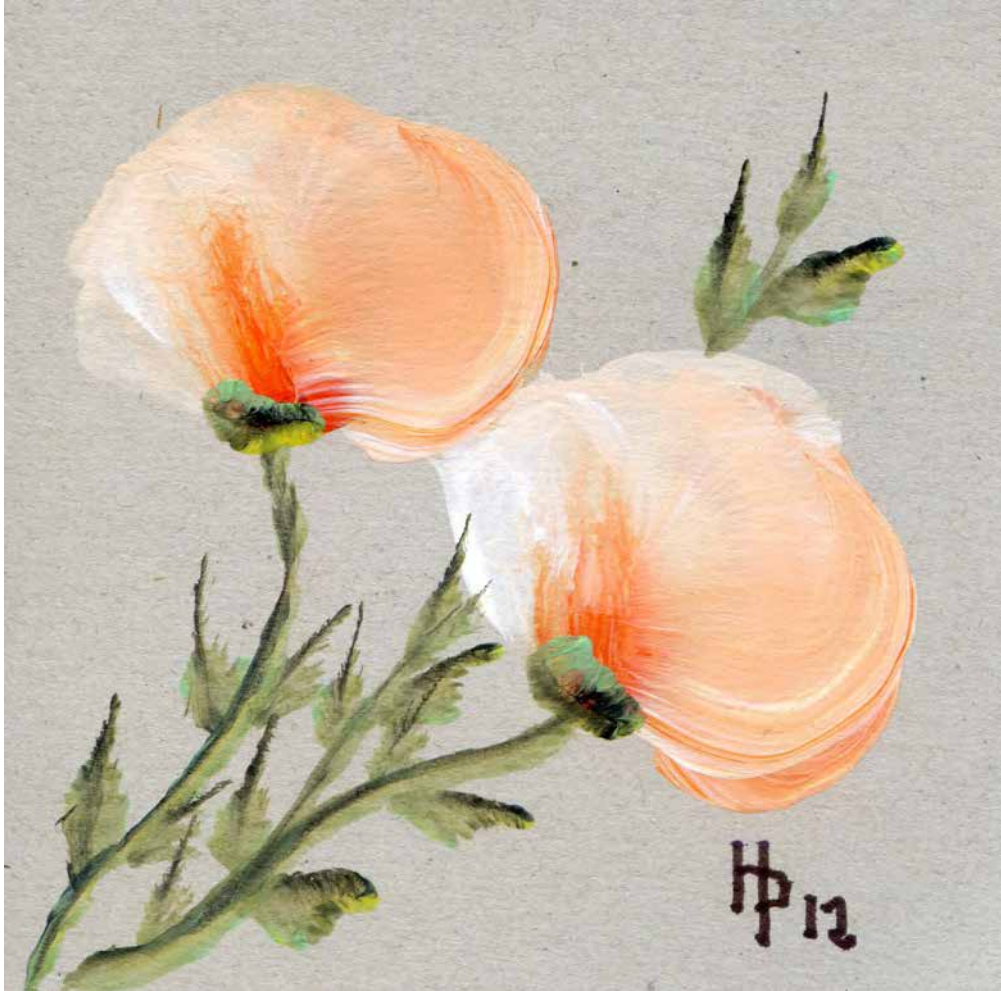
Ölj meg,
vagy szaggasd fel sebem
mit rajtam ejtettél
s minden öröm, ami volt
éjhasadásnyi örületben
fájjon
nem kell vigasztaló szavad,
hadd legyek egyedül nélküled
összekulcsolt imákban
a világgá kiáltott
levetett rongy,
félredobott nyűg,
szentségtörő
aki ma is félt még
s engedd hogy kinevessem
gyilkos vágyad.

Ölj meg,
szerelemféléstől
magadban halálra-váltan
újra és újra mindennap,
mintha élnék

Kidőlt a tó
(Egy festmény margójára)

Kidőlt a tó
a part is ráhajolt a vérző nádra
keserűzöld hegygerinc fut
sikong a szél Istenig lát
ki azúrkék ruhát ölt a ringó tájra
lelkéből sarjad itt minden virág
bodorfüst reszket felhőfoszlány hull
szürke-arannyal átszótt testén
kibomlott ecsetnyomok
színek formák akácsor tűzvörösben
s már gyújtja síró csillagát az ég
hogy lásd kit itt hagytál egykor
befogad halk szelíden ölmeleg csendben
örökre mint aki végleg hazaérkezett

Átmozdulsz rajtam

A távolságot
mely összeköt s elválaszt
lerövidítem magamban
mikor elalélsz vagy ébredsz
-átmozdulsz rajtam-
fogyommá teszek hogy szabad maradj
hűségem hűségedhez mérem
otthonod vagyok
te rejtőzködő öl-meleg
fáradt testem vetett ágya
túllépsz téren és időn
mielőtt feleszmélnék
örök áldozatként
ölsz és elbűvölsz szédítőn
elejtesz ragadozó vadként

mikor hozzád visszaérek.

Nélkülem

Nélkülem te már nem lehetnél
visszafogottabb a leheletnél,
izgatóbb, mint a tavi nádas,
hogy a csodára rátalálhass.

És én se lehetnék nélküled
tűz, megrészegült őskövélet,
kit létrehoztál önmagadnak.
Kit magamnak létre hoztalak.

Én Ámort, te Totem-állatot.
Szerelmünknek szelíd, lágy vadont
őrült vágyakból, hogy úgy szeress,
ahogy csak szeretni érdemes.

Részeg kialvatlanság

Egybecsapott görbe éjszakákon
nekem ma a tegnapi s a holnap.

Nem szab határt időmnek a mámor,
hogy belőled kijózanodjak.

Te hordasz, mérsz időt, teret körém.
Mert vagy. Benned kél s nyugszik a Nap.

Részeg kialvatlanság örömén
elküldesz s visszahódítalak.

Tavaszi lesz

Elkent ujjlenyomat
dér ül a fák hegyén
árnyak lombján csipkéz
friss hajtást agg levél
lenn tűzkelyhek méhe
zsenge rügybe fakad
fényhúrjain játszik
felakasztva a Nap

Tavaszi jön lázadó
kitépett szív pokol
verőér lüktet így
fákon és bokrokon
- egy élet egy végzet -
éled él elalél
jönnek egymás után
nyár őszi és újra tél

Kinyílik a szív

Míg fogni tudom a tollat
szívem kinyílik
fényt fakaszt bennem
a gondolat
ha csüggedt ha fáradt
visz repít emel
megérintem vele
az égígérő fákat

Míg a tollat fogni tudom
léírom ami fáj amit érzek
kézjegy lesz a síron
nem érdem
jel hogy éltem
megkövül köröttem
amit elértem

Kifaggatom a szívem
mért szeretett
ha szeretett
-engem vagy mást-
milyen voltam
másokhoz s hozzá
ha elszólítják tőlem
az istenek
s ott maradok
kiüresedve
nélküle
csendben
észrevétlen

Míg fogni tudom a tollat
tudom
hogyan éltem

Abroszcsend

Keringette abroszcsend melegét
harangszóra a gőzölgő ebéd.
Anyám állt ott imára kulcsolt kézzel,
-hogy mi volt az ebéd már nem is emlékszem-
a fohászt őrzöm, s lázadok ma is,
neki szent volt a szó, nekem hamis,
és fáj, hogy áldja szegény a nincsent.

Én követeltem, ő kérte Istent
mindennap betevő falatunkért
könnyek közt, szemlesütve, s úgy élt,
elhitte, hogy ennél csak jobb jöhet.
Tenyerén hozta az örömöket,
s lecsendesítette lázadó fiát.

Elmondott helyettem egy-egy imát,
mikor bűnbe estem, s megvigasztalt,
ne irigyeljem azt, aki gazdag,
s szólt, ahol az utak véget érnek,
ott... boldogok a lelki-szegények.

Nőnapra

(*Férfi társaimnak is*)

Míg felveri a szó a meghitt csendet
s forrong a világ bús tégelyében
szívünkben hordjuk mélyen az ünnepet
hogy halljuk s értsük mit súg a lélek
mint születő gyermeknek a bezárt rügy
ha jeges orkán motoz a fákon
ölelése vigasz teste melege
átjárja a sarjadó virágot

Hóbuckák ölen már ébred a tavasz
fény kavar táncoló vízgyűrűket
suhogó szoknyát hord a szél behúzott
nyakkal lágyan simogat bennünket
s jönnek a kikelet féltett ékei
testünkől vett drága oldalbordák
hogy fejet hajts ó férfinép, ha látod
Ez Isten alkotta csodás formát
s köszönts a NŐT, a LÁNYT, az ASSZONYT
jó szóval áld kövesd útját vakon
mert Ő a FÉNY s te vagy az ÁRNYÉK
bármerre is jár hozzátartozol
háborgó tengereken behajózva
a révbe az út csak együtt vezet
összefon behálózva velük a sors
mint testedben szétfutó erezet
értelmet Ők adnak éjnek nappalnak
széthulló felhők közt tűzragyogást
biztató mosolyt a reményt veszőknek
szunnyadó tüzeknek fellángolást
Izzó mélységek ölen repítenek
fel a csúcsokig a tündéri NŐK
szivárványként a felhevült nyárban
s megállítják a rohanó időt

Gyermekeket szülnek s nem csak önmagukért
ki nem mondva tudják...egy nemzetért
hát úgy várd ma egy szál virággal
s csókold meg érte mind a két kezét
oszd meg örömöd, ha víg napok jönnek
légy társa a bajban, ha nincs remény
vigasztald Őt ha homlokára gond ül
szemében fájón megtörik a fény
hisz nélküle a lét gyökértelen
dadog a szó színtelen a virág
meg kell halnod érte s újjászületned
minden nap hogy szebb legyen a világ

Nők, virágok

Körbevesznek naponta a nők,
mint a sziklakertet a virágok.
Kőszirt sejtjeim között őrzök
kék zuzmókat, és zöld mohákat.

Nem kellene az orchideák ,
violák, pálmák, liliomok.
Gyökértelen csalfa ideák,
könnyet ejteni értük nem fogok.

Az vonz, ki lelkemben megmarad
s szépsége nem égi fénybe vész.
Belém ivódik, mint a harmat
a földbe s velük leszek egész.

Szétfutó cserjék lombja véd meg,
zuzmók emésztik el testemet.
Belőlem táplálkoznak, én meg
Velük oltom szomjamat s éhségemet

Tavaszi van

Tavaszi van Gyönyörűm
Gyönyörű tavasz
Fényt csipkéz ajkad körül
Csókokkal jutalmaz

Ébredő szemed taván
Álom permet rebben
Ősz, tél, tavasz s a nyár
Ring a tenyeremben

Főnixként

Ki élemedett korában is érzi még
szirének énekét mondd mit akarhat...
vágya nem csillapul tüze se lankad
emésztő láz gyötri szomjazón szívét

Mért sújtaná vád irigység ítélet
mert hódítón járja be bérceit
csillagölbén hol éltető-vér kering
s az álmok új csodákat ígérnek

A múlt visszatér egy fény-kurta perccel
- forrás is felcsobban frissül ezerszer -
és zubog amíg vérét Ámor hajtja

Édesült gyümölcs ez egy étellel ér fel
hamvában lobogó vad szenvedéllyel
Főnixként ameddig Isten akarja

Szembenézve

Mikor rám figyelsz visszafigyelek
fejet hajtok mint az érett kalász
kődbe vésznek tobzódó szóhegyek
nyitva az ajtóm ha jössz megtalálsz

Lelkem terített asztalán étek
a tányércsend is ha mellettem ülsz
megosztunk a kanálcsörgésben
s árnyékkal árnyékomra vetülsz

Hogy fény maradhass szívemben tükör
élesen simogatón hogy lássam
a világ csak rajtad át tündököl
ha szembe merünk nézni egymással

Egy arc

Egy arc néz le rám csont-fehéren
Kőtömbnyi grafitszemek
elporladnak a múlt foglyaként
vonások és érzetek

Holt kontúrok a fények árnyak
Homlokodra hullt a hajad
Fut szökén két tengerszemig
Ringatják vérbő ajkadat

Barázdát rótt az idő vasa
Mélyen rég-volt ecsetvonással
Elválasztja a múltat s jelent
Marad a kép és élő mása

Selymes bőrödön halvány rózsák
Tört szirmai leperegnek
Tövist ereszt már a zord idő
A velünk hulló leveleknek

Ismeretlenül

(Altató fohász felnőtteknek)

Altass el suhanó szépség
mondj mesét rám hajolva
amíg a hulló Nap és Ég
a szemfedelem fonja

légy angyal vagy akár démon
nincs időm hitvitákra
az éj hideg és illékony
egyedül a test álma

tüzelj át jégcsatornáim
zubogó eresztékén
véreddel egy lángolásnyit
s reggelig ne hagyj békén

őrizd álmaimat rólad
míg szememre árny vetül
s minden éjjel várni foglak
ébred ismeretlenül

Boldogság

A boldogság mezítláb jár, mint az Isten.
Lélegzetet se vesz. Észrevétlen.
Nem hallod lépteit neszét, mikor megtalál.
Szintelen, illattalan éltető harmat.
Ledobja magáról fényruháit,
s rád teríti teste ragyogását.
Lebegő alak, szemed formálta vággyá
mozdulata ívét a horizonton,
s hamvából felkel újra s újra, mint a tetszhalottak.
Elindul, ha jön az éj,
hogymindenkié legyen.

Fura egy szerzet Ő.
Húséges, hűtlen szerető.
Körbevesz, elringat, nem is érzed.
Hiánya fáj, mint a rég elcsókolt csók,
mikor nincs már s ízeire se emlékszel,
hogymálad járt s valaha tiéd volt.
Hiába téped ruhád jajongva érte,
Hiába sírsz, könnyeket hiába ejtesz.
Nem felel s nem felejtet el.
Úgy hagy itt, hogyszívedben örök,
visszavágyó csend lesz.

Csodahit

Amíg hittem, hogy a hit csodákra képes
s általa vesédbe látok, nem loholtam utánad
követve Édes nyomtalanul, hogy merre jársz,
ha nem vagy nálam, vagy későn érkezel.
Még eléd se mentem túloldalon araszoló
féregként, lesve meg-megállva, visszabámulva
bambán önmagamra a kirakatokból.
Elfogadtam minden indokot mentség nélkül,
hisz bíztam benned, mondtad, ne félj,
kettőnk közt nem lehet titok,nyíltan teszed azt,
amit látni s hallani akarok...
Amíg hittem, a hit csodákra volt képes,
-vesémbe láttál- te tudtad csak egyedül,
a csoda én vagyok.
Csoda, hogy vagyok.

Tavaszhoz

Friss illat ébreszt csillag cserfesen,
beletúrnak hajamba a fagyok.
Oszlik az éj, ringatsz szellő-csendesen,
ölbevesznek kamaszlány-hajnalok.

Türelmem fogy, amit adsz, még törékeny
rügy-melegen lüktet át szívemen,
hogy napközelbe érjek fénykötélen
hozzád, ha már nincs mit veszítenem.

Nem tudom, mivé lesz a Föld általad,
míg kibontod aranypitykés tüllruhád
virág szirmait a hosszú tél után,

csak azt, hogy kellesz, akkor is ha ég zeng
s megrövidíti életed a végzet,
hogy még így is a szívembe zárjalak.

Akkor is...

Nekem így is szép a tavasz
mint egy megfestett álmokép
mikor a kerti tó vizén
fagy pilled és behavaz
az Isten hajnalonként

Nőt sejdít a virág nyílón
feltárja bimbóit a NŐ
kipattannak karcsú testén
színek illatok illón
s megszedít völgy s hegytető

Rám zuhan angyal és démon
csillagösvények földerek
árnyból kitört fényvarázsa
millió szakadékon
áttűz s a Nap földereg

Hozzád repített a vágy

Hozzád
repített egykor a vágy Uram,
mikor a csillagokra néztem
s féltem, mint a kisgyerek,
hogy rám zuhan
e tengernyi veretes ékszer
s eléget a tűz.
Kerestelek izzó fényjelek közt
s magamnak álmodtalak,
-ha kétség gyötört-
hogy enyém légy s befogadj,
mint egy hontalant.

Mentem volna hozzád,
hogy lássalak, hogy láss, itt vagyok,
de hiába jutottam egyre magasabbra,
felettem jártak a csillagok.
Kapaszkodtam Holdba, Napba,
fellobbanó fényvarázsuk
ma is vakít, lázba hoz,
de nem találtalak téged.

Most már tudom,
megtanultam Uram.
Le kell hajolni lábadhoz,
le a földig,
hogy hozzád felérjek.

Te...meg...én

Vakon követtelek, mert vakká tettél
látók között az egyetlenegyed,
míg álmodtam rólad, megteremtettél
önmagadnak, hogy semmivé legyek.

Ől és éltet, mint a bűvös varázsszer,
hogyan vagy. Néha sok és néha kevés.
Tudom őskövületnyi szárnyalás ez
az ájulásig tartó lebegés.

Szomjazón s már nem is kérjük számon
túlcsordult vágyainkat egymáson,
kétségeinket szívünkbe oltva,

Mintha együtt megmaradtunk volna
-anyáink féltve viselt terheként-
áldott állapotban te...meg...én.

Öles szóval

(József Attilára emlékezve)

Mikor elment, még akkor se kellett.
Az tagadta meg, akit szeretett.
Mintha egy eltévedt gyerek volna,
játszik a sírból visszahajolva.

Gúzsba kötve nyirkos boltív alatt
szivárványt álmodik. Azt, hogy szabad.
S rendet itt e csupa-csősz világban,
hol a szívben ostorcsordítás van.

Öles szóval, hogy hallják élők, holtak,
üdvözültek és elkárhozottak.
Csak annyit kér, kik olvassák a versét,
ha hazudják is, kicsit szeressék.

Egyszerű vers

Ha lehajolnál egyszer hozzám,
anyám lehetnél, szeretöm, hazám.
Lelkedből lelkembe
holdívú csend futna át.

Ha egyszer megérintenél,
szeretni szeretnél,
életre kelne bennem újra
sok elmosódott emlék.

Ha egyszer sírnál, felinnám könnyed.
Veled örülnék örömdnek,
hogy egyedül csak nekem vagy.

S ha végleg elhagynál,
ajtót nyitnék előtted.
Hogy velem maradj.

Utószó

Ecsettel verset írni és verssel képet festeni, azt gondolom okkal hozza lázas izgalomba az erre vállalkozókat.

Valahogy így vagyok ezzel magam is. Élményt jelent mindig, - ez az egymásra találás és közös együttlét alkotónak és a megszületett műnek, - festménynek és versnek-egyaránt.

Ezt éreztem és ezt tapasztaltam festményben és versben gondolkodva mindvégig s ami együttműködésünk során általunk világra jött, csodálattal töltött el és erőt adott látva Horváth Piroska csodálatosan szép, - álmokat és valóságot is túlszárnyaló-nyugalmat, békét, tisztaságot sugárzó festményeit a verseim mellett.

Olyan hatást kelt bennem, mintha megszületésükkor fogná a kezem és irányítaná gondolataimat. Nem ritkaság ez, de mégis lenyűgöző a születés folyamata, a vajúdás, ami életre kel ezekben a művekben.

A kép-vers egymásra találása, ugyanúgy, mint más műfajok és alkotások esetében is a művészetek természetes együttélésének ösztönző erejével hat alkotóira. Keresik egymást, hogy kifejezőbbek legyenek, színesebbek, plasztikusabbak az emberi élet ábrázolásában, kitarulkozásban és a befogadásban egyaránt.

Azt éreztetik velünk, mintha már a születés előtt jelen lettek volna s hatottak egymás gondolatvilágára -ösztönösen, vagy tudatosan- amikor az ihletett szó, a megálmodott kép, szín és forma megindult verbálisan egymás felé felgyújtva az alvó tüzeket, megindítva az alkotáshoz szükséges teremtő hitet és erőt egymásban. Hiszen ez a küldetésük. Tudják, hogy a gondolat a leírt szavakban, a megfestett képekben ölt végül testet.

Mindez akkor válik még izgalmasabbá s lesz ösztönzőbb, kifejezőbb és egyedibb, ha az életben két egymástól fizikálisan távollévő alkotó lelkéből tör elő. A kép és a vers így talál egymásra, így táplálja, alakítja kifejező erővel a szépséget sugalló mondanivalót, mely felvillan a képben és a versben.

Az internet világába "túl későn, de nem megkésve" becsöppenő emberként hálás vagyok a sorsnak, hogy országhatárokon átívelőn M. Simon Katalin kiváló író és költőné révén megismerhettem egy csodálatos embert, egy önzetlen festőművészt, Horváth Piroskát, aki festményeinek varázserejével, az emberi lélek finom szárnyalásaival és festményeivel magával ragadott s verseimhez ajánlott néhány képet.

Mindezeket túl hálás vagyok neki, hogy megtanította festményeivel láttatni a világ dolgait, gondolkodni s szavakká formálni a látványt, a szépséget s annak az emberhez szóló üzeneteit. Formákat lefordítani verssorokban hangokká, ütemekké és ritmusokká.

Tudom, hogy mindez csupán az érzelmek sejtelmes üzenete az erre fogékony emberek felé, hogy a festmény és a vers mind más és más utat jár be alkotóiban, ahogyan később a nézőben és olvasóban is.

Mégis, míg egymást keresi kép és szó, míg nézik és olvassák őket mások is, hiszem, hogy felfedezik az egymáshoz vezető utakat, ami életre hozta őket. A gondolatokon túl érzéseket váltanak ki lelkük mélyén s ami szép benne, azt szebbnek, ami jó, azt jobbnak, ami értékes, azt értékesebbnek érzik a festmény és a vers által.

Nem egyedülálló e gondolat, -tudom-de emberebbé tesz bennünket s élhetőbbé varázsolja körénk a világot.

S ez már nem is kevés...)))

Tartalom:

...és	2	Néha	68
Fák	3	Nem számvetésként	69
Hidak és partok	5	Sötét az utca	70
Büntetésül	7	Féltés	71
Elmondhatnám	9	Felsajdult fájdalom	72
Ölelkező árnyak	10	Befordul a tél	74
Ki szól rám	12	Letérdepelve	75
...és jön az éj	13	Makacsul egymásért	76
Amíg élek	14	Ősz felé	77
Magány	15	Csend és sikoly	78
Lebegő fák	16	Ismeretlen	79
Lámpagyújtogató	17	Távolságok	80
Szívtelenül	18	Gondolataim	81
Szerelem	21	Én ébresztelek	82
Holtomiglan, holtodig	23	A vágyhoz	84
Aki el se ment	25	Ha megtehetném	85
Vértelenül	27	Párbeszéd...egyedül	86
Virágok	28	Éveim	87
Ne félj	30	Bárhol jársz	88
Bűntudat	31	Anyám nélkül	89
Hányszor vártam	33	Csak egy...	90
Megfesteném	34	A hajnal belém kóstol	91
Pipacsok	36	Szerelem...félt...és	92
Érintetlenül	37	Kidőlt a tó	93
Álomfoszlányok	38	Átmozdulsz rajtam	94
Örök titkok	40	Nélkülem	95
Hordozlak	43	Részeg kialvatlanság	96
Életünk	44	Tavaszi lesz	97
Elhullajtott kalászként	45	Kinyílik a szív	98
Ne bánts	46	Abroszcsend	99
Én, az Ember	48	Nőnapra	101
Vágy és szabadság	49	Nők, virágok	102
Kőbevésvé	50	Tavaszi van	103
Elidegenedés	51	Főnixként	104
Kőfalak	53	Szembenézve	105
Ráncaid	54	Egy arc	106
Szótlanul	55	Ismeretlenül	107
Apámról	56	Boldogság	108
Életünk	58	Csodahit	109
Varázslat	59	Tavaszihoz	110
Korán	60	Akkor is	111
Szerelem	62	Hozzád repített a vágy	112
Egyedüllét	63	Te... meg... én	114
Foltok	64	Öles szóval	115
Fehér a föld	65	Egyszerű vers	116
Önzőbb vagyok	66	Utószó	117
Hasztalanul	67	Tartalom	119

Képek: Horváth Piroska
Versek: Seres László
Szerkesztés: Breuer Mária

